

Midnattsropet

Nr 4-5 • 1979 • Årg. 19 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Jesus tog min börda
—jag är **FRI!!**

På Stortorget i Örebro drog det ihop sig till friluftsmöte med drama, lovsång och dans.

Maranatakonferensen i Örebro: Församlingen skall ha sin egen politik och sociala ordning!

Stora möten i Konserthuset satte punkt för en segerrik vårkonferens i Örebro. Flera blev frälsta och återupprättade. Från hela landet hade vänner infunnit sig för att få vara med på de historiska mötena. För historiska blev de. Bibelstudierna som Arne Imsen hade i IOGT-lokalen slog upp dörrarna för nya områden. Det utgjorde också grunden för segermötena i Konserthuset. Återigen en Maranata-konferens i Konserthuset blev en händelse som fick symbolisk betydelse. Gud vandrar de vägar han fordom gick.

Text: Mats Jansson. Foto: Hans Brynte

Kristendom är inte enstaka upplevelser utan en rörelse i en bestämd riktning, betonade Arne Imsen under konferensen i Örebro. Det handlar om uttåg ur hednisk statskult och återtåg från religiös trälldom, in i församlingens ursprungliga ställning som ett fritt folk.

Församlingens liv är att göra sig villkorslöst beroende av Gud och syskonen. De första kristna sålde allt. De levde under ett "eskatologiskt tryck" av hotelser från myndigheterna och hopp om Jesu återkomst. Det är den paniken som fattas hos oss!

Församlingens skall vara ett idealsamhälle, med egen social ordning, egen ekonomisk ordning och egen "politisk": ett folk med suveräna gränser och med Jesus Kristus som Herre.

I några explosiva predikningar och bibelstudier under konferensen i Örebro talade Arne Imsen om *uttågsrörelsen* ur det hedniska samhällslivet och *återtågsrörelsen* från babylonisk trälldom. "Vi får inte nöja oss med enstaka upplevelser. Det måste bli en rörelse i en bestämd riktning."

Uttågsrörelsen såg vi framför allt utifrån Abrahams exempel: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig." (1 Mos. 12:1). "Abraham måste bli ensam för att kunna bli många" — vetekornets lag, precis som i Jesu utblottelse, död och uppståndelse.

Återtågsrörelsen handlar om hur ett bortfört folk, som är uppslukat av ett världsvälde, åter skall kunna bli samlat, återvända till ursprunget och bygga upp det nedrivna. Templet måste återuppbyggas — den ursprungliga Gudsuppenbarelse och den första kärleken återställas. Murarna måste resas — församlingen bli ett avskilt folk.

"Drag ut ifrån henne, ni mitt folk!" (Upp. 18:4). Det behövs ett andligt uttåg — men också ett politiskt. Ett uttåg ur själva statslivet för att överhuvudtaget kunna överleva som människor!

Eskatologiskt tryck över församlingen

I Apg. 4 såg vi, att när Petrus och Johannes hade blivit lösgivna och kom till sina egna, fann de en hemmafront som genom den helige Ande var å jour med läget och genom bönekampen aktivt var med och påverkade händelseförloppet. "Katolicismen börjar med passivitet i mötena" och med åskådarmentalitet.

Återigen en maranatakonferens i Konserthuset. Arne Imsen talar till folket. — Vi är inte nöjda med storfamiljer — nu vill vi ha storkommuner!

Ett eftermöte som sent skall glömmas. Förkrosselse och tårar, frälsning och jubel.

— Den helige Ande skapade en väldig skärpa, som kunde analysera det rådande läget. Makthavarna avslöjades och namngavs: Herodes, överstepräster och skriftlärd, judar och hedningar. "De församlade sig i denna stad mot din helige tjänare Jesus." Och det som hänt, går i repris i nya former: "Och nu, Herre, se till deras hotelser och giv dina tjänare att de med all frimodighet må förkunna ditt ord . . ." "När de hade slutat att bedja, skakades platsen där de var församlade, och de blev alla uppfyllda av den helige Ande och förkunnade Guds ord med frimodighet." (Apg. 4:27-31).

— Genom det som hände, upprättades en fullkomligt ny ekonomisk ordning, framtvingad av nödvändigheten

och hotet från de lagliga myndigheterna. Man "sålde allt" och "hade allting gemensamt". Det eskatologiska trycket fanns över hela församlingen: oron över vad judarna och rådsherrarna skulle ta sig till, och vissheten om att Jesus skulle komma tillbaka. Det förvånar mig att vi aldrig kommer fram till det trycket. Jag saknar paniken!

— När man skall evakuera, handlar man på ett annat sätt än när man skall åka på semester. Då får man slänga ifrån sig det dyrbaraste och fly för sitt livs skull, men många Maranata-vänner sitter fortfarande lika trygga i sina fåtöljer, fastigheter och bilar.

— Många har mardrömmar om att "ryssen kommer" eller önskedrömmar om "den stora andeutgjutelsen", men vi lever i nuets verklighet och har att kämpa mot världsanden och laglöshetens hemlighet som redan är verksam.

Församlingsliv är att göra sig beroende

— I Apostlagärningarna hade man gjort sig villkorslöst beroende av församlingen. Den dagliga utdelningen var till för att ge *alla* vad de behövde för sitt livsuppehälle. Men vi har vad vi behöver hemma och kan vara borta från församlingen i veckor. Det är ett fundamentalt fel! Församlingsliv är att göra sig beroende. Inte bara för bönemöten — jag måste också till församlingen för att få frukost, strumpor, skor. Om vi inte blir beroende av församlingen, blir vi i stället beroende av världsliga institutioner som kommer att styra och slutligen sluka oss.

Imsen varnade för det revirtänkande som också kan förekomma inom storfamiljerna, när man mitt inne i dem lever sitt isolerade liv. Han betonade att storfamiljen inte är målet: när vi har

Forts. på sid 11

Arne Imsen:

Barnens rätt till sina föräldrar

Tal under Örebrokonferensen 1979

I riksdagen har nyligen antagits en lag som förbjuder föräldrarna att i uppfostrande syfte aga sina barn. Lagen innebär förmodligen att samhället tvingas bygga ut något som måste uppfattas som ett omfattande spioneri- och agentsystem. Ingen känner ju till vad som sker i de slutna kamrarna. Vi räknar inte med att samhället öppet skall tränga sig in i vardagsrummen, eftersom hemmet fortfarande är ett skyddat område.

□ Paragrafen har blivit något av ett hycklarnas verk. Förmodligen har de flesta av dem som ställt sig bakom agaförbudet fostrat sina egna barn med aga. Under alla förhållanden har de flesta som agerat i riksdagen själva fått aga en eller flera gånger i sitt liv. Och ändå har de blivit riksdagsmän. Eller så är det kanske just därför.

I debatten om agan har man gärna velat sätta likhetstecken mellan aga och misshandel. Man tycks medvetet ha arbetat på att skapa en stark misstro mot alla aga genom att peka på olika våldsfenomen i samhället, tala om barnens sönderslagna stjärter o.s.v. Genom att åberopa statistiken över barnmisshandel har man ansett sig äga tillräcklig kunskap för ett förbud. De flesta har därmed också varit avfärdade ur debatten, eftersom ingen kunnat kontrollera statistiken.

Det sågs således att det förekommit 700 anmälda barnmisshandelsfall i Sverige förra året och att detta skulle vara toppen av ett isberg, som egentligen rymmer några tusentals fall. Jag vill protestera mot detta missbruk av statistiken. Man kan inte använda siffran över barnmisshandelsfallen som om det skulle gälla aga. Vad har barnmisshandel med aga att göra? Om det finns människor som våldför sig på sina barn, handlar det om sjukdom, och sjukdom botar

man inte med lagstiftning utan med terapi.

Felet är inte agan — utan spriten!

Man kommer inte åt barnmisshandel genom att skriva in ett agaförbud i föräldrabalken. Skall man förhindra barnmisshandel måste man ta itu med problemet utifrån helt andra utgångspunkter. Den verkliga orsaken ligger på ett helt annat plan och hänger samman med vår konstlade livsstil. Grundorsaken ligger i det ökade missbruket av alkohol och droger. Det verkliga problemet är spriten.

Vill man komma åt barnmisshandeln vore det mycket lyckligare om man lagstiftade bort spriten i stället för att förbjuda aga. Men det går väl inte, säger man, för då skulle väl folk ändå skaffa hembränt. Då vill jag svara, att det är verkligen att resignera. Då har man fullständigt underkänt lagstiftningens betydelse. Det är klart att det samhället är redo att acceptera, blir ju samtidigt legaliserat och inlemmat i det sociala mönstret.

Staten som langare

Nu tror jag inte att man botar alkoholister med lagstiftning. Vad jag menar är att om man skall komma tillrätta med barnmisshandeln måste man eliminera grundproblemet, och det är spriten. Då är det hög tid att göra upp med staten, som är den störste langaren. Det är satan som genom staten langar sprit till medborgarna och därmed bryter ner folket. Samhället sanktionerar en hantering som är direkt skadlig och tjänar samtidigt nio miljarder kronor om året.

Det finns en annan sak i sammanhanget vi måste kritiskt granska. Det är de konsumtionsideal samhället bibringar medborgarna. Det sker kanske inte genom samhällets institutioner men genom den reklam som fullständigt över-

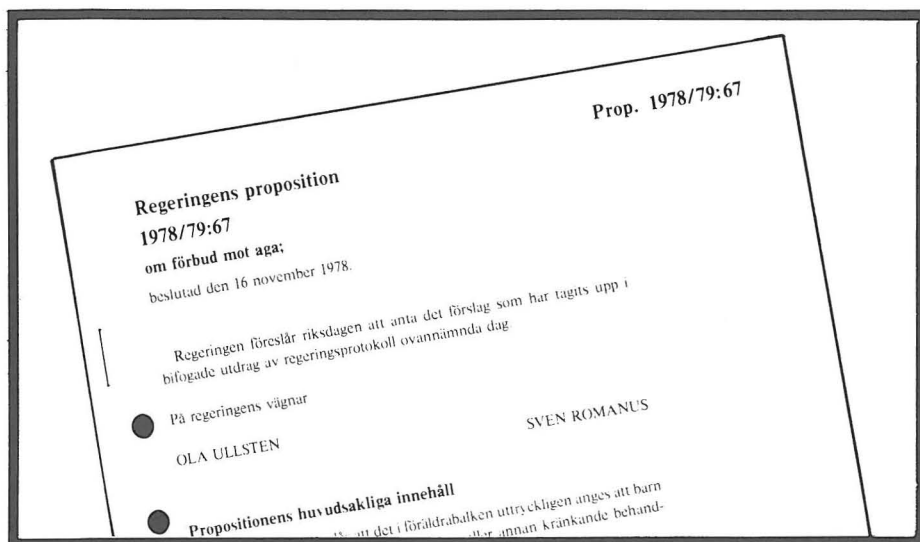
öses oss. Vetenskapligt och med alla psykologiska hjälpmedel arbetar reklamen på att skapa ständigt nya konstlade behov för att hålla konsumtionen uppe. Det innebär att medborgarna måste skaffa sig allt högre inkomster för att kunna köpa alla onödiga ting. Reklamen utövar ett hårt tryck. Prylar verkar status, vet vi. Det leder ofta fram till att barnen blir gripna av samma anda och får ett slags prylmani. De inte bara vill ha, de *skall* ha.

Skall man följa dessa konsumtionsideal och kämpa för sin standard, innebär det också att båda makarna måste lämna hemmet för att gå ut i förvärvslivet. Där får de nya ideal om jämlikhet och frihet. Men oftast är idealen ett kamouflage för andra ting. Den kamp som tycks handla om kvinnans emancipation går egentligen ut på att skapa nya produktionsfaktorer. Kvinnan måste till varje pris ut i förvärvslivet för att garantera familjens och samhällets standard. Mödrarollen nedvärderas, hemmet blir uppfattat som ett fängelse och barnafödandet blir något exklusivt, nästan onormalt. Det blir inte naturligt att ha mer än två eller högst tre barn.

Experterna tar över

Följderna av vår livsstil har blivit katastrofala. De små familjerna leder ofta till ett mycket onormalt familjeliv. Kvinnorna får många gånger en djupare gemenskap med sina arbetskamrater än med sina egna familjemedlemmar. De blir mer uppbundna av arbetsuppgifter i samhällslivet än av förhållandena i hemmet. Samtidigt som båda makarna arbetar ute, lämnar de också barnen till daghem och institutioner. Föräldrarna möter bara varandra morgon och kväll, medan experterna på institutionerna och kompisarna på gatan fyller barnens tid.

Det är självklart att det under sådana förhållanden inte finns stora förutsättningar för naturliga relationer mellan

generationerna. Redan från första början stöter gemenskapen på stora svårigheter. Den som är trött blir lätt irriterad. Det är inte konstigt att föräldrarna i sådana hem lätt kan förgå sig. Att vi kommer tillrätta med denna disharmoni i hemmet och samhället genom att förbjuda aga, är det ju orimligt att tro.

Vad vi måste göra är att ta itu med de grundläggande orsakerna, som finns i hela det ekonomiska systemet. Vi måste skapa helt andra boendemiljöer och ge människorna andra ideal. Barnen skall inte isoleras i sin barnvärld och de gamla i de gamlas värld. Gränserna mellan generationerna måste sprängas så vi kan nå varandra bättre. Vi löser inte miss-handelsproblemet genom att införa en agaparagraf, bara konserverar problemen i nya ställningstaganden. Det är de värden som bygger på livskvaliteter som måste få större utrymme. Mycket av den teknik och bekvämlighet som vi skaffat oss kanske vi måste överge, men det är bättre om detta är enda möjligheten att ge oss medmänskligare förhållanden.

Genom det ekonomiska systemet har vi fått så mycket pengar att vi i realiteten blivit oberoende av varandra. Människor kan bo i samma hus men ändå inte behöva varandras hjälp. Om det inträffar ett tillbud finns ändå alltid en försäkring. Man kan bara slå 90 000 på telefonen, så kommer all hjälp man behöver. Det är inte längre nödvändigt att kalla på grannen. Gör man det ändå, så visar det sig att det är en vilt främmande människa vars namn man knappast kan uttala. I våningen bredvid bor människor som kommer från andra delar av världen, och de är lika rädda för oss som vi för dem.

Det är inte längre våra närmaste vi kallar på idag, utan vi slår i stället 90 000 till jourhavande präst, socialkurator, barnmorska, psykolog eller medmänniska och ber om hjälp. Hur duktiga dessa människor än är, så är de ändå främmande människor. Vi måste förstå att detta inte kan vara normalt. Det riktiga vore ju att det fanns enkla och raka förbindelser till mormor och

morfar. Men dem når man inte, för de sitter också isolerade på någon institution, omgärdade av tekniska apparater och experter.

Agaparagrafen är inget skydd

Det är klart att man i ett sådant sammanhang måste börja tala om att barnen skall få samma rättigheter som föräldrarna. Det kan bara sluta med att man börjar fingra på föräldrarätten och ändrar på lagstiftningen som man gjort genom agaförbudet. Barnen får ingen starkare rättsställning. De utlämnas bara till exploatering av andra krafter. Kom ihåg att de mest utsatta grupperna i samhället i dag är kvinnorna och barnen. Vad dessa krafter söker är att genom lagar föra fram en ny människotyp, som saknar alla kristna kännetecken. I det samhället måste man bryta mot de flesta lagar för att överleva som kristen.

Vad är det då för motiv som ligger bakom talet om barnens rätt. Det förvånar mig att man ställer föräldrarätten emot barnens rätt. Barnen måste ha samma rätt som föräldrarna, hävdar man. Eftersom föräldrarna har rätt att skiljas när de tröttnar på varandra, måste ju också barnen ha samma möjligheter att lämna de hem de finner otrivsamma.

Nu är det så att vi accepterat att det i kriser legat närmast till hands för makarna att separera från varandra. Vi tror att vi genom att fly bort ifrån varandra också kommer bort från problemen. I själva verket fortplantar vi bara problemen till ännu fler individer. Vi skall inte tro att det blir annorlunda med barnen.

I framtiden kommer vi alltså att få stöta på ett rikt utbud av föräldraskap, då barn som önskar ge sig av hemifrån skall få de riktiga föräldrarna. Samhället kommer då naturligtvis att ställa upp med en barnombudsman i stil med JO och KO. Vi får BO, barnombudsmanen, dit barnen kan vända sig och anklaga sina föräldrar, anmäla dem och kräva att samhället skall utse nya föräld-

rar, ett resultat som helt beror på de torftiga emotionella kontakter som detta samhälle är orsak till. De enda bindningar barnen har, är till stressade, uppgjagade och mycket pressade människor, som befinner sig mitt inne i produktionen för att lösa tillvarons försörjningsproblem. Utan naturliga kontakter finns inget annat val än att lösa frågan på konstlad väg genom samhällets försorg.

Det vi ser idag är en fullständig rättsförskjutning. En hel serie av nya lagar kommer att läggas fram på riksdagens bord vad det lider. Oupphörligt och systematiskt kommer föräldrarnas möjligheter att över huvud taget fostra sina barn att begränsas.

Samhället vill överta föräldrarnas roll

Jag vill verkligen ställa frågan på sin spets: Varför förbjuder man egentligen aga? Är det verkligen så att omsorgen om barnen är så stor att man vill beivra övertrampen. Förmodligen inte. Då hade man på ett mycket starkare sätt tagit itu med den verkliga orsaken, som är spriten. Men man gör det inte! I stället kriminaliserar man oförvitliga medborgare och söker misstänkliggöra deras motiv. Avsikten är att skapa avsky mot själva uppfostringsmetoden förutom ett massivt opinionstryck emot föräldrarna.

Vad samhället vill är att få vårdnadsrätten om barnen. Med hjälp av agaparagrafen bearbetar man människorna så att samhället skall få större möjligheter att ingripa i hemmen och därmed få vårdnadsrätten. Det är klart att samhället vill åt barnen, för parallellt med agaparagrafens införande kommer samhällets generösa erbjudande om att ta hand om barnen i allt tidigare ålder via SIA-skolan.

Det kommer att bli allt svårare för de enskilda föräldrarna att fostra barnen själva. Den enda som kommer att få oinskränkta befogenheter blir samhället via sina institutioner. Det kommer att gå med de minsta barnens fostran på samma sätt som det gått med skolan. Skolan som började som hemundervisning är idag en mystifikation och en så stor apparat att experterna förklarat att inga föräldrar i dag kan klara av att undervisa själva. Det komplicerade samhället sägs kräva alltför mycket av de enskilda medborgarna.

Det dröjer inte länge förrän man kommer att säga: Det finns inga föräldrar som kan klara av fostrargärningen ensamma. Samhället måste ta hand om barnen. Föräldrarna kommer att tvingas överlämna sina barn till institutionerna i samhället därför att samhället kräver det. Samhället måste det, inte minst för att få möjlighet att skydda sig mot sina egna medborgare.

forts. nästa nr.

Låt oss nu se på en annan sak, nämligen templets beskrivning. Vi söker först ta reda på vad det kan vara för tempel som avses.

Låten ingen bedraga eder på vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och "Laglöshetens människa", fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud.

2 Tess. 2:3-4

Vi läser från ett annat bibelställe, där det också handlar om ett tempel.

Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans lärjungar trädde då fram och bådo honom giva akt på helgedomens byggnader.

— Då svarade han och sade till dem: "Ja, I sen nu allt detta; men sannerligen säger jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten; allt skall bli nedbrutet."

Matt. 24:1-2

Skall templet byggas upp igen?

Vad är det här för helgedom som Jesus säger skall bli nedbruten? Idag är templet nedrivet. Det tillhör skuggorna och förebilderna. Men skall det då åter byggas upp igen i Israel, så att Gud skall återinföra den gammaltestamentliga gudstjänsten? Om Gud själv skall göra det, kan han i varje fall inte klandra oss för att vi frestas att bli judar i vår tro.

Innan vi går vidare så låt oss läsa ännu ett stycke.

Jesus svarade och sade till dem: "Bryten ned detta tempel, så skall jag inom tre dagar låta det uppstå igen."

Då sade judarna: "I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du

skulle låta det uppstå igen inom tre dagar?"

Men det var om sin kropps tempel, som han talade.

Joh. 2:19-21

Jesus trädde fram och gjorde anspråk på att själv vara ett tempel. Han skulle också bygga ett tempel — sin församling, där Gud skulle bo. Därför frågar jag igen, om det är sannolikt att Gud skall återinföra skuggorna och symbolerna efter det att församlingen är slutfrälst? Jag har svårt att tro att hela den gammaltestamentliga gudstjänstens offerkult skall införas på nytt i Israel, bara för att, som det heter, laglöshetens människa, Antikrist, skall kunna ta sitt säte i Guds tempel.

Om nu inte templet är en ny byggnad som skall uppföras i Jerusalem, vad är det då? Och vad innebär det att Antikrist, laglöshetens människa tar säte i Guds tempel? Templet är en bild på Guds folk och församlingen.

Aposteln uppmanar de troende att ge akt på Antikrist i templet som ett tecken på att Jesu Kristi tillkommelses dag är nära. Nu har kanske hela kristenheten fått den uppfattningen att Antikrist skall sätta sig i ett kommande tempel i Jerusalem innan Jesus kommer. Men då berör oss inte frågan längre så direkt och omedelbart. Vi förstår alltså av sammanhanget att det inte kan vara ett tempel som är uppbyggt i Jerusalem det handlar om.

Hur kunde de bli besegrade?

Vi skall betrakta ytterligare ett förhållande som hjälper oss att se helheten i sammanhanget. Två gestalter vi känner igen redan i dramat är Moses och Elia.

Vi har läst att eld gick ut ur de två vittnenas mun och förgjorde deras fiender. Plötsligt skall ett vilddjur träda upp

ur avgrunden för att föra krig emot dem, övervinna dem och döda dem. Hur kunde detta bli möjligt? Förmodligen låg svaret i den miljö de levde i, staden som andligt talat kallades Egypten. Vem var det som tog upp striden mot Moses och Aron i Egypten? De hade gjort ett under inför Farao för att sätta makt bakom orden, och Farao gick med på deras krav. Men Farao kallade på spåmän och all Egyptens vise män. Genom en mäktig styrkedemonstration av Faraos spåmän besegrades Moses och Aron. Så snart Moses gjorde ett under, imiterade Faraos vise och spåmän deras kraftgärningar och framkallade liknande övernaturliga ting. Moses och Aron besegrades och måste gå bort för att komma igen, besegras, komma igen, besegras på nytt och komma igen på nytt.

Berättelsen om vildjuret som besegrar de två vittnena i staden, pekar på en andlig strid som i varje tid försiggår mellan Guds folk och dess fiender. Vi vill gärna tro, då vi läser om att Antikrist skall ta säte i templet, att det är något som i kommande tider skall äga rum därnere någonstans i Israel. Så har vi liksom räddat oss från en djupare och mer närgången tolkning av bibelordet. På samma sätt inbillar vi oss också gärna att de oerhörda katastrofer vi läser om i Uppenbarelseboken handlar om utlösning av atombomber och kärnvapen. Därmed har vi också skapat tillräcklig distans till den saken och bryr oss inte om att söka förstå vad som är den verkliga betydelsen av det. Men, mina vänner, det är i första hand fråga om andliga makter i konfrontation med varandra.

Modern till skökorna

Vi har läst om templet som är en bild på kristendomen, men vad är då staden? Vi erinrar oss först en annan stad som

Antikrist skall ta sitt säte i Guds tempel innan Herrens dag kommer, säger Guds ord. Vad betyder det? Skall templet åter byggas upp vid tidernas ände? Eller syftar bibelns tal på något annat och betydligt allvarligare?

Templet och de två vittnena

Av Arne Imsen Del II

kallas för vår moder, hon som kommer ner ovanifrån, det nya Jerusalem, bilden på församlingen. Nu läser vi om en annan moder och en annan stad. Motsvarigheten till församlingen är hon som är moder till sköckorna på jorden. Det som gjorde det möjligt för vildddjuret, Guds motståndare, att besegra Guds vittnen var den stora staden, modern till sköckorna, den stad där också deras Herre blev korsfäst.

Och var kommer Elia in här? Låt oss läsa Skriften!

Och skriv till Tyatiras församlings ängel:

"Så säger Guds Son, han som har ögon såsom eldslågor, han vilkens fötter likna glänsande malm:

Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tro, och jag vet huru du har tjänat och varit ständaktig, och huru dina sista gärningar äro flera än dina första.

Men jag har det emot dig, att du är så efterläten mot kvinnan Jesabel — hon som säger sig vara en profetissa och uppträder såsom lärare och förleder mina tjänare till att bedriva otukt och till att äta offerkött från avgudaoffer.

Upp. 2:18–19

Här presenteras en församling på glid bort från sitt ursprung. Varför är du så efterläten mot kvinnan Jesabel, frågar Herren genom profeten. Vi ser plötsligt även Elias kamp mot kvinnan Jesabel och hennes lära. I Tyatira fanns det en lära som vi skulle kunna kalla för Jesabels lära, och den hade en kuslig dimension.

Handlar om andlig otukt

Vi lägger märke till att det handlar om otukt här — men inte fysisk utan andlig otukt. I detta otuktsförhållande hade det fötts barn, som enligt Herrens ord skulle dräpas. Herren manade till strid mot en helt ny generation, som Jesabel stod moder till. Hon hade befruktats genom lärarna i församlingen. Barnen var födda, men de hörde egentligen inte till församlingen och därför skulle de drivas ut.

Vad var det då denna Jesabel hade gjort som var så ohyggligt? Och vem var hon? Hon var drottning i Israel av hednisk börd, gift med Ahab, Israels konung. Ahab var fullständigt besegrad av denna kvinna. Hon skaffade sig ett väldigt inflytande och dominerade konungen helt genom sin intelligens och sin diplomati. Hon kom inte med krav om att Israels religion skulle utplånas eller att tillbedjan till Herren skulle upphöra. Hon sade bara: "Låt oss tillsammans med altaren för Israels Gud också resa ett altare åt Baal."

Så placerades baalsaltarna tillsammans med altaren till Jehova Gud på israeliskt territorium, och styggelsen var ett faktum. Israels folk kallades till offerhögtiderna, de torftiga gudstjänsterna som Israels barn hade, tömdes på folk

Du måste bli frälst!

Av Inger Karlsson

Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike.

Förundra dig icke över att jag sade dig, att I måste födas på nytt.

Joh. 3:3, 7

Så här säger Guds ord om den som skall bli frälst: "Ni måste födas på nytt!"

Min vän, tro inte att man kommer till himmelen bara genom att leva ett något så när hederligt liv, eller bara genom att tro att Gud har skapat allting. Ett sådant evangelium är falskt. Nej, du måste födas på nytt. Låt Jesus bli Herre i ditt liv! Jesus är Guds Son, vår försonare, konungarnas Konung och herrarnas Herre.

För att bli renade från våra synder och rättfärdiga måste vi renas i Jesu blod. Bekänn din synd för Honom, så blir du född på nytt. Det sker genom blodet, vattnet och Anden.

Till sist vill jag ge dig några bibelord som talar om att du måste bli frälst, döpt och andedöpt. Att följa Jesus i

allt är nödvändigt för att kunna nå himmelen.

Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror, att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst.

Rom. 10:9

Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst, men den som icke tror, han skall bliva fördömd.

Mark. 16:16

Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen.

Apq. 1:8

Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig, så följ han mig.

Matt. 16:24

och massorna drogs till baalsaltarna där kulturen var sensuell, spännande och intressant.

Då trädde Guds profeter fram och profeterade mot avfall, namnreligiositet och falskhet. Profeterna blev en plåga för högtiderna. Detta irriterade drottning Jesabel, som inte kunde tåla att bli störd och förödmjukad. I tur och ordning dödades Guds profeter. Till sist hade hon likviderat hela skaran och inte en enda profet fanns kvar. Gudstjänsterna kunde utvecklas fritt och få ett allt djupare grepp om nationen.

Det var i det läget Elia trädde fram och bad hela nationen in i nöd och vånad. Det regnade inte på tre år och sex månader. Själv fick Elia finna sig i att som Herrens profet fly till främmande trakt och gömma sig vid bäcken Kerit.

Dödade i ekumenikens namn

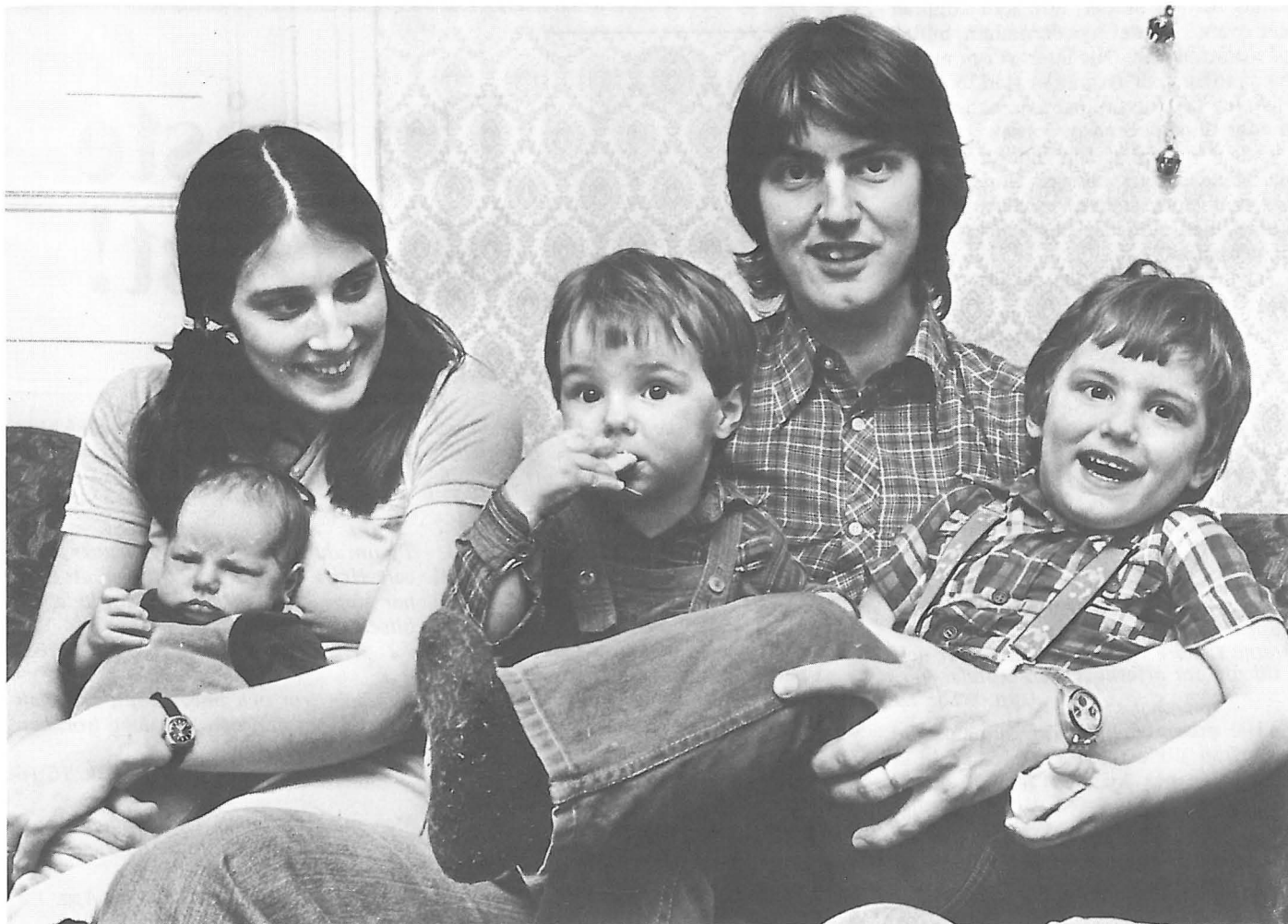
Vad handlade Jesabels lära om? Den gick ut på att vi skulle vara toleranta och samarbetsvilliga. Alla de som inte ville vara med måste på ett eller annat sätt elimineras i tysthet. Är det inte så

man gjort kanske med de brinnande kristna. Man har på ett diskret sätt och i ekumenikens heliga namn dödat profeterna och tystat dem en efter en. Det är dessa profeter och vittnen vi nu får se ligga döda till ett allmänt åtlöje inför en hel värld. Nedtrampade, och avhånade ligger säcktygsprofeterna, som profeterade så skärande disharmoniskt, besegrade.

Elia strid var alltså en uppgörelse med ekumeniken mellan hedendom och judendom. Det var samma strid som utkämpades i Tyatira. Jesabel höll på att ta ett av lärosätena i Guds församling — laglöshetens människa höll på att ta säte i Guds tempel. Hennes efterföljare skryter nu med sin numerär. Det har blivit tusenden och åter tusenden. Men himlen gråter och kan inte jubla över framgången, därför att de som kommit hör inte Guds rike till. Barnen var födda utanför äktenskapet.

Striden mellan Elia och Jesabel kulminerade med att profeten anordnade ett stort uppgörelsemöte på berget Karmel. Och profeten frågade: "Är det Baal som är Gud?" Då svarade Gud med eld och de falska profeterna förgjordes.

Forts. på sid 21

Peder Blom är husfar i storfamiljen i Mariehäll. Här tillsammans med Solfrid och barnen Niklas, Daniel och Joakim.

Storfamiljen i Mariehäll, Bromma:

–Vi har funnit Jesus!

Aldeles intill Bromma flygfält bor "storfamiljen i Mariehäll." I ett stort gult trevåningshus delar åtta vuxna och sex barn på utrymmet. En av storfamiljens mammor heter Solfrid Blom. Hon har bott i Mariehäll i snart ett år och säger så här om gemenskapen.

– För mig finns det inget alternativ. Jag skulle inte vilja bo på något annat sätt. Och här i Mariehäll trivs vi jättebra tillsammans. Många av oss arbetar inne i stan på Gamla Bro. Men här hemma är det också full fart eftersom vi har Pilgrimsskola plus fyra små barn.

– Och den ena dagen är inte den andra lik. Det var inte länge sedan vi hade besök av skolminister Birgit Rodhe till exempel.

I det här numret av Midnattsropet

Storfamilj har blivit lösningen i många fall för de alldeles speciella problem ett modernt och högeffektivt samhälle kan åstadkomma. I storfamiljen i Mariehäll vittnar alla om den nya gemenskap man funnit. Men alla är också överens om att utan den tro på Jesus Kristus man fått skulle ingenting fungera.

Text: Maj-Christine Ögren. Foto: Per-Arne Imsen

ska vi presentera familjemedlemmarna i Mariehäll. Man har bott tillsammans i snart ett år nu. Ett år som har varit fullt med både glädje- och sorgeämnen. Mest glädjeämnen.

Vi börjar vår vandring i huset på bottenvåningen. Aldeles till höger innanför ytterdörren finns klassrummet som "fröknarna" (mödrarna) Agneta Orellana och Lisbeth Hokkanen gjort

riktigt hemtrevligt. Där undervisas Fernando som går i tredje klass och *Joel* som går i tvåan. Två pigga killar som oftast fyller varje vrå av huset med glada rop och skratt. Pilgrimsskolan har som på alla andra platser i landet, väckt ganska stor uppståndelse i det här rektorsområdet som heter Alvik. Men skolmyndigheterna är positivt inställda till storfamiljens hemundervisning och både rektorn och studierektorn har varit och hälsat på vid ett par tillfällen. De har skänkt material till skolan och rektorn har flera gånger förklarat att han helt och fullt stöder undervisningen. "Nanno" och Joel har varit föremål för otaliga journalisters nyfikenhet och varje gång har personerna ifråga blivit förvånade över pojkarnas kunskap och frimodighet.

Innanför klassrummet bor Lisbeth tillsammans med sonen Joel. Lisbeth hjälper också till en del på Gamla Bro förutom att hon deltar i hemundervisningen. Agneta som är mamma till "Nanno" bor i ett litet "hus" alldeles utanför stora boningshuset. Där finns ett rum och ett pyttelitet kök, fast Agneta är för det mesta i stora huset eftersom undervisningen bedrivs där.

Granne med Lisbeth bodde, när Midnattsropet var och hälsade på, *Sven-Åke och Lotta Asplund* med sina fyra barn. Men man hoppas att när som helst få flytta in i ett annat hus som ligger i Värmland. Var någonstans får framtiden utvisa.

Bibbi Sten bor också i Mariehäll. Hennes glada röst har ni säkert hört när ni ringer till Gamla Bro för hon tillbringar ganska mycket tid i församlingens telefonväxel. Korresponderar ni angående Midnattsropets distribution så är det Bibbi ni får vända er till. Bibbi tycker att ett av de viktigaste skälen till storfamiljsgemenskap är bönen. Man får tillfälle att be tillsammans med syskon, glädjas tillsammans med syskon, sörja tillsammans med syskon.

Behoven skapade närhet

— Faktum är att vi kom speciellt nära varandra när sjukdom drabbade oss, säger Bibbi. Då blev vi tvingade att söka varandras hjälp både praktiskt och andligt för att klara av situationen och det var väldigt nyttigt för oss alla. Vi kom väldigt nära varandra under den tiden, och under sådana förhållanden faller alla falska attityder. När alla omständigheter är perfekta och alla är friska och starka då blir man ofta också väldigt stolt och oberoende. Men när det kommer någon slags nöd då tvingas man att ty sig till varandra.

På andra våningen i det stora huset har man utsikt över Bromma flygplats. Det är inte så farligt som det låter. Flygplansbullret står man ut med även om

det kan vara irriterande ibland. Särskilt på sommaren när man sitter ute i trädgården och försöker prata. På andra våningen finns storfamiljens gemensamma vardagsrum.

— I den här soffan satt förresten skolministern när hon var här, berättar *Lilian Glantz* som bor bredvid vardagsrummet. Hon var här för att samtala om Pilgrimsskolan med Arne Imsen. Då var rummet fullpackat med människor från andra storfamiljer och så journalister förstås.

Lilian och de övriga familjemedlemmarna var besvikna efter besöket. De hade väntat sig ett mer givande samtal, men tyckte skolministern visade ett svalt intresse.

Lilian kan man till vardags hitta i Pilgrimboden. Där har hon lagt ner mycket svett och möda, men så har affären också blivit populär och fått en verkligt personlig prägel. Hon tycker det är skönt att lämna storstaden när kvällen kommer och åka hem till huset i Mariehäll.

På den här våningen finns kök och här bor också *Tuula Houara* med dottern *Nadja* 2 1/2 år. Hon var på tillfälligt besök i Finland när vi hälsade på. När Tuula flyttade in i storfamiljen från en liten förortslägenhet fick hon uppleva något av en revolution. Det dröjde inte förrän Tuula slutade sitt arbete på ett skolkontor för att istället vara hemma hos sin dotter. Hon är också andre kassör i Pilgrimstjänst så en del av tiden tillbringar hon tillsammans med syskonen på Gamla Bro. Hon blev faktiskt frälst genom den kontakt hon fick då hon skrev till flickorna i serveringen på Gamla Bro. Hennes liv var totalt meningslöst.

Skolministern Birgit Rodhe studerar vad Joel och "Nanno" åstadkommit av studie-resultat tillsammans med Agneta Orellana.

Så fick hon kontakt med ungdomarna på Gamla Bro och ett hopp väcktes i hennes hjärta. Det dröjde inte länge förrän Tuula blev frälst och fick börja ett helt nytt liv.

Så har vi då kommit allra längst upp i huset. Där bor Peder och Solfrid Blom tillsammans med Joakim 3 år, Daniel 1 1/2 och Niklas som bara är några månader.

Fann Gud efter ett desperat sökande

Pepparkaksförsäljning har blivit något av Peders specialitet. Han trivs utmärkt eftersom han också får tillfälle att vittna för alla slags människor. Peder har varit frälst i ganska många år nu. Som sökande desperat tonåring fann han vägen till Jesus och sedan dess har han hållit fast vid tron.

Solfrid kommer från Norge, men trivs bra i Sverige. Hon har förstås fullt upp med sina tre små barn. Men hinner ändå pynta och hålla snyggt i det stora huset.

— Jag tycker det är viktigt att människor trivs hos oss, tycker Solfrid. Vi har ofta människor som bor här när de tillfälligt besöker Stockholm och det är roligt om man ska skapa en hematmosfär där människor trivs. Människor nu för tiden är ofta väldigt rotlösa och behöver verkligen komma till ett hem där de kan känna att hela atmosfären är annorlunda.

Och det vittnesbördet stämmer bra in på storfamiljen i Mariehäll. Man känner sig välkommen och man förstår att de som bor där inte vill flytta därifrån.

Skolministern synar hem- undervisningen

Skolministern Birgit Rodhe har besökt storfamiljen i Bromma för att se hur det går till när föräldrar undervisar sina barn hemma. Hon såg märkbart irriterad ut, då hon fick veta att myndigheterna ännu inte givit tillstånd till undervisningen.

Studiebesöken i Pilgrimsskolorna avlöser varandra alltså. Tidigare har Bert Stålhammar från länsskolnämnden i Örebro besökt Latorp och senare har länsskolnämnden i Jönköping besökt storfamiljen i Forsheda.

Det var för att informera sig och träffa Arne Imsen som Rodhe gjorde det här besöket i sällskap med Svenska Dagbladet. Storfamiljen tog gärna emot för att få höra hennes åsikter. Skolministern avbröt dock genast allt frågande och gjorde klart att hon inte hade kommit för att svara på några frågor. Om de ville ställa frågor, fick de göra det på hennes tjänsterum.

Stämningen i rummet blev tidvis mycket het, vilket vittnade om att Rodhe och Imsen representerade två helt oförenliga åsikter.

— Det här kan inte vara hemundervisning, eftersom skolstyrelsen inte har godkänt den, sade skolministern.

Maranataföräldrarna har fått ta emot mycket kritik för att de tagit barnen ur skolan och att de försvarat agan.

— Är ni medvetna om att det nu kommer en proposition som förbjuder aga, frågade skolministern.

— Vi kommer att fortsätta fostra våra barn som vi finner är lämpligt, svarade Lars Andersson från Örebro. Om det förekommer aga, så har samhället inte ett dugg med det att göra.

— Agaförbudet kommer inte att reducera misshandelsfallen i hemmen utan fastmer hyckla fram nya attityder av lojalitet mot en lagstiftning, som inte når in i de slutna kamrarna, sade Arne Imsen. Som kristen måste man försvara aga.

— Menar du att det inte finns några kristna i regeringen då, frågade skolministern.

Och Arne Imsen svarade och undrade om hon i så fall kunde peka på någon ledamot som reserverat sig mot lagen.

Frågan hur det skall gå med maranataföräldrarnas hemundervisning i framtiden ligger nu hos regeringen. Eventuellt kommer ett förslag till en restriktivare lag att läggas fram i riksdagen.

Så här glad var skolministern när hon besökte storfamiljen i Mariehäll, Bromma, för att få se hur det gick till när barnen undervisades hemma av sina föräldrar. Här hälsas skolministern välkommen av mamma Agneta Orellana och en av pojkarna i storfamiljen, Joel Eriksson.

Lite bistrare blev skolministern när hon mötte Arne Imsen i storfamiljens vardagsrum. Här deklarerar Imsen sin syn på skolan medan skolministerns sekreterare antecknar flitigt.

Birgit Rodhe som föräldrarådgivare

□ Det är inte bara på senare tid Birgit Rodhe sysslat med frågan om barnuppfostran och aga. Redan 1956, alltså långt före dagens kaotiska skolsituation, gav hon ut en föräldrahandledning i kristen barnuppfostran, där hon inte vara lika kategoriskt avvisande till aga. I boken, utgiven på Svenska kyrkans diakonistyrelses förlag, söker hon bl.a. hjälpa föräldrarna hitta bästa formen av straff, om en 9-10 åring gjort något riktigt dumt. Hon skriver: "Indragning av ett nöje eller ett privilegium är ofta den bästa formen av straff för en 8-10 åring. Han blir kanske sur först, men han lär fatta det rättvisa i saken ganska snart och foga sig, om man ger sig tid att förklara och tala lugnt med honom. Kroppsaga är i de allra flesta fall obehövlig."

Birgit Rodhe är aktiv i Svenska kyrkan. I 27 år har hon varit kyrkans representant i Svenska ekumeniska nämnden. Hon var också delegat i Amsterdam, då Kyrkornas Världsråd bildades 1948.

I nästa nummer intervjuar storfamiljen Bert Stålhammar från länsskolnämnden i Örebro län.

Forts. från sid 3

ÖREBROKONFERENSEN

avgiftats självskheten i den lilla trånga storfamiljen, måste vi gå vidare.

— Församlingen skall inte bara bli en *familj* — utan ett *idealsamhälle*. Vi är inte nöjda med storfamiljer — nu skall vi ha "storkommuner". Församlingen måste få sin egen sociala ordning: uppfostran av barnen, vården av de sjuka, omhändertagandet av de äldre. Den måste få sin egen ekonomiska ordning, och den måste få sin egen politik: att vi är ett eget folk, ett egendomsfolk, en helig monarki, där Jesus Kristus är enväldig konung, en nation baserad på familjerna och patriarkatet.

□ □ □

— Vad gäller kampen? Inte religionsfriheten el. dyl. utan att bevaras i den första kärleken. Vad som först går förlorat är inte ekonomin eller teologin utan kärlekslivet, och så blir första klassens kärlek ersatt av en sekunda.

— Den avfälliga församlingen är ingen neutral zon. Den har enorma resurser och fonder av kunskap, erfarenheter och idealism, som man ställer i avfällighetens tjänst. Man kommer att öppna sig för makter och bli använd på områden, som är så snarlika den ursprungliga, gudomliga kallelsen, att man inte förstår vad som skett utan måste väckas av någon som kommer utifrån och skakar om en. Så var det med de sju församlingarna i Mindre Asien, och Gud använde en man som satt fånge på Patmos.

— De som har förlorat den första kärleken är ju också bedjare, utber sig fel saker — och får dem. Det är små, enkla detaljer som har gjort att Guds folk har hamnat i fruktansvärt komplicerade förhållanden och fått vandra årtionden i mörker. Att förlora Jesus gick på ett ögonblick för Josef och Maria — att hitta honom igen tog tre dygn.

— Är du redo att lägga ned tre ting vid Jesu fötter, som hela ditt liv kretsar omkring? Vad skall jag äta? Var skall jag bo? Vad skall jag klä mig med? Det måste bli en omprioritering, så att Guds rike kommer först!

□ □ □

I Arne Imsens predikan på söndagskvällen i Konserthuset, i det sista mötet i högtiden, stod återigen Abraham i blickpunkten.

— Kan det bli mer konkret, realistiskt, förödmjukande och påträngande? "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus . . ." Det innebär en total uppgörelse med allt vad man är och har och kan. Men han som hörde och gjorde blev fader för trons folk och anvisade vägen.

— Att gå ut ur ditt land innebär inte att du skall emigrera — vem skulle vilja ta emot oss? Det är fråga om dina relationer. Du skall gå ut där du är! "Men vid midnattstiden ljöd ett anskri: 'Se brudgummen kommer!' *Gå ut* och möt honom!" (Matt. 25:6). Man måste gå ut från det man har gått in i och fastnat i under sin vandring! Du måste distansera världen genom ett uppbrott som världen upplever som påtagligt och verkligt.

— Många människor har gett staten och makthavarna den plats som endast tillkommer Gud och blivit bundna av en falsk och farlig lojalitet.

Som det första och elementäraste i att "gå ut ur sitt land" framhöll Imsen att man måste göra upp med statens kyrka, som med sin sakramentalistiska frälsningslära i barndop och nattvard verkar immuniserande på skarorna. Genom det fruktansvärda gyckel med nattvarden som statskyrkans "konfirmation" har inneburit genom århundradena, har mycket sjukdom dragits över Sverige.

Brödsbrytelsen medför liv och är en proklamation inför den osynliga andevärlden om delaktighet i Kristi försökningsverk. Men när församlingen har blivit en del av världen och splittrats upp i klasser och kategorier, då är brödsbrytelsen farlig och medför i stället sjukdom och förbannelse.

— Gå ut ur statskyrkan, skynda dig! Lämna den sakramentalistiska frälsningsläran! Tala om för frikyrkorna vad ekumeniken innebär: inte Gudsrikets framgång, bara att de små kyrkorna kommer att uppslukas av de stora! Församlingen skall leva ointagligt för statens gudar och makter.

Forts. på sid 21

Den ena gruppen inne på systemet medan kunderna försöker handla.

Sången på systemet skulle tystas till varje pris. Tage Johansson förs bort till den väntande polisbilen.

"Herre, det vatt törst ta

*Under sång och jubel tågade ett
mitt under värsta eftermiddagsrus
igen. Personalen hörde inte vad k
daren ringde polisen, som först ef
efter kunde spritförsäljningen kom*

Foto: V

*Det blev ett mödosamt arbete för poli-
sen att få in den stora skaran i polispike-
terna och köra iväg. Här släpas Hans
Brynte och Peter Ögren iväg.*

... så kunde komma igån

giv mig net, att min ger slut"

*tal maranataungdomar in på systemet i Jönköping
gen. Köerna växte snabbt och flera kassor måste slå
'erna sade på grund av den ljudliga sången. Förestån-
en dryg timme lyckades bära ut alla sångarna. Där-
igång igen.*

er Eriksen

*Peter Ögren viks ihop, packas in och
transporteras iväg.*

pridförsäljningen g igen...

Det behövdes ett tiotal poliser för att garantera att spridförsäljningen kunde fortsätta som normalt igen efter det att maranataungdomarna gjorde sin aktion under konferensen i Jönköping. Mitt under värsta eftermiddagsrusningen korkades hela systembolaget igen av vännerna, som med all kraft sjöng: "Herre, giv mig det vattnet, så min törst tager slut".

Sången och vittnesbörden avlöste varandra medan folket samlade sig och de första fåtaliga poliserna anlände. Till slut var hela lokalen som ett enda stort väckelsemöte under det att poliserna avvaktade i väntan på mer folk. Endast föreståndaren för systembolaget var irriterad.

— Det här har jag aldrig varit med om tidigare under mina 40 år på systembolaget, sade föreståndaren Frank Olsson. De sjunger så högt att vi inte hör vad kunderna säger. Och så tycker jag inte om att de kallar oss för djävulens hantlangare.

Till sist var poliserna så många att de vågade sig på ett ingripande.

— Vi måste bara göra vårt jobb, sade de frikyrkliga poliserna besvärat när de släpade maranatavännerna ut på gatan, förbi de hundratals moltysta människorna, som samlats utanför, och in i polisbilarna.

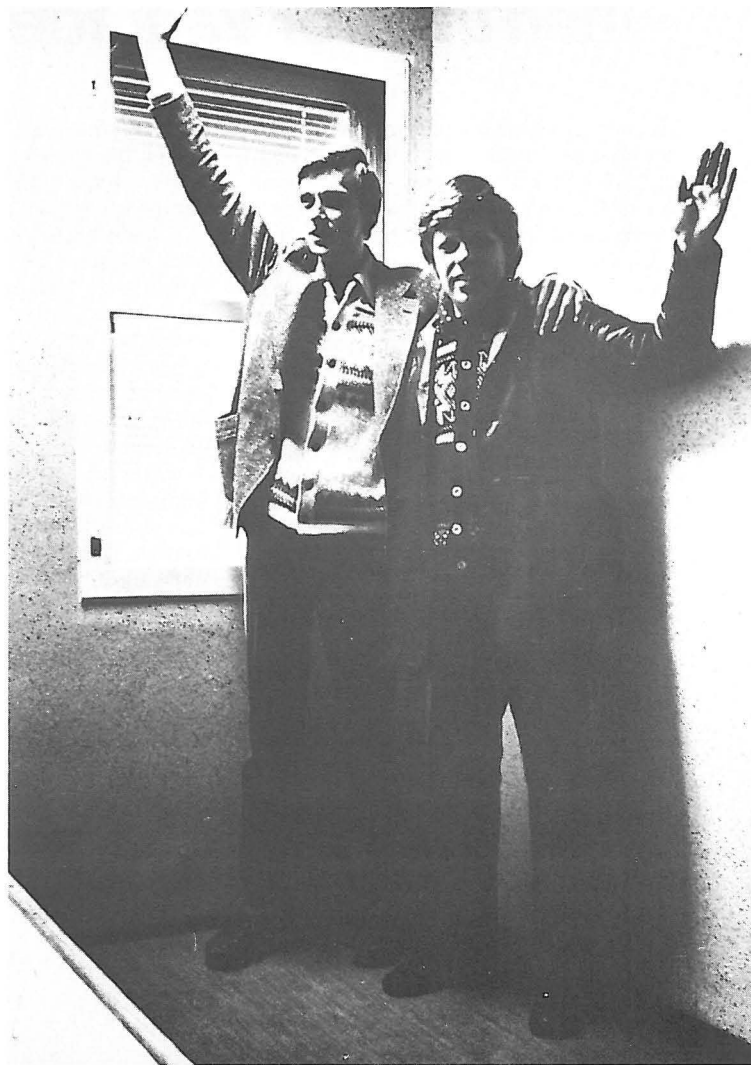
Men Bertil Fredriksson, en av de gripna, förklarade aktionen.

— Vi vill protestera mot att samhället är vårt lands största langare. Det profiterar på den nöd som finns när det gäller spriten. Människor behöver befrias från det här gisslet. Polisen borde ha helt andra ting att sätta in sina resurser emot, bl.a. mot de skadeverkningar spriten åstadkommer.

Redan nästa dag var det dags för en ny drabbning. Den här gången invaderade maranatavännerna två systembolag sam-

Forts. på sid 21

Direkt från systemet till fyllecellen i polishuset. Men den här gången för att de protesterat mot spriten. Hela polishuset genljöd av lovsång och jubel från de fyllda poliscellerna. Här syns Peter Ögren och Tage Johansson, fotograferade av cellkamraten Lars Andersson, MR:s fotograf, framför träbritsen, där mången olycklig vaknat upp ur ruset med eder och förbannelser över sina läppar.

Polisen väntade utanför, då aktionsgruppen kom ut.

Genom salar och korridorer ljöd ropet **Jesus till skolungdomen!** *– men utanför väntade polisen*

Det blev totalt kaos när gruppen maranatasångare invaderade också två högstadieskolor i Jönköping. Både elever och lärare som hade rast togs med total överraskning när sången började ljuda genom korridorerna i Rosenlundsskolan. Lärarna förlorade helt greppet om situationen, och eleverna, som inte visste hur de skulle bete sig, vände sina vattenpistoler mot gruppen. Då och då hördes en ljudlig duns av våta papperssjok, som kom farande genom luften och ibland missade sitt mål så att de slog i väggen alldeles bakom. Under ett öronbedövande larm sjöng gruppen om och om igen. Efter en halvtimme ansåg man besöket avslutat och lämnade skolan.

När maranatagruppen gick in i Kungsängsskolan var det lektioner. Eleverna välldes ut genom dörrarna, då sången började eka i korridorerna.

– Ni har förstört vår skrivning, sade en förtvivlad lärare, som inte kunde hålla eleverna kvar i klassrummet. Eleverna strömmade ut från de olika salarna och helt vilda av upphetsning över den ovana situationen, sprang de härs och tvärs i korridorerna. Somliga försökte göra nurr av besöket medan några av småflickorna bara skrek rakt

ut. Lärarna var lika uppjagade och sprang hit och dit, gav order och kontrastorder. Deras öppna förakt hade ingen dämpande verkan på stämningen.

Ungdomarna klättrade upp på skåp och bänkar. Plötsligt ven det genom luften en cementklump, som så när hade träffat en av sångarna. Men sången fortsatte och genom korridoren ljöd ropet: "Jesus till skolungdomen!" Det var det enda som kunde överrösta det öronbedövande larmet från 500 skolungdomar.

Efter en timme, då maranataungdomarna beslöt lämna skolan, väntade 10 poliser utanför med batonger och hundar. De hade tvekat att gå in. Men det blev inget ingripande den här gången. Sakta gående drog gruppen sjungande ned mot de väntande bilarna, som hade fört dem dit, medan en skur av snöbollar haglade mot dem.

– Men de måste väl ha rätt att gå härifrån som alla andra människor, undrade polisen, varpå den arme rektorn tvingades ut på skolgården för att försöka stoppa den vilda hopen. Han hade förmodligen aldrig sett sina elever sådana som denna dag.

– Vi kommer att trappa upp den här

verksamheten med punktaktioner och i fortsättningen slå till var som helst och när som helst, förklarade maranataungdomarna, när polisen, som skyndat till, frågade om det inte gick att lösa det här problemet på ett annat sätt.

Därmed fick debatten om medel och metoder ny näring. Men vad betyder en förstörd lektion mot en nio år lång avsjälningsprocess hos 500 elever. Ondskan i dess både primitiva och förfinade form diskuterar aldrig om den får komma till tals. Den dagliga påverkan av en materialistiskt präglad undervisning är inte särskilt tolerant. Ifråga om bibels lära om tid och evighet, synd och nåd, liv eller död, måste gränslinjerna markeras med andra medel.

Skolans undervisning har en hög teknisk standard idag. Men vad betyder standard om barnens viktigaste behov glöms bort. Och om kyrkorna, som borde svara för ljuset och saltet, själva är så djupt inkittade i systemet att de inte kan tala i klarspråk, skall man inte förvånas om varningssignalerna då kommer utifrån på ett annorlunda sätt än man tänkt sig. För någon gång måste reaktionerna komma.

Förvirring då skolstyrelsen besökte storfamiljen i Forsheda

Det slutade med förvirring och kaos, när skolstyrelsen i Värnamo besökte den alldeles purfärskas storfamiljen i Forsheda för att ta reda på varför föräldrarna till "sorgebarnet" Fredrik inte inhämtat deras tillstånd till hemundervisning. Halvt urdruckna kaffekoppar och en nästan orörd tårta, vittnade om deras desperata och hastiga uppbrott från samtalet.

Onsdagen den 28 mars, då vi hade bott i Forsheda i exakt två månader, dukade vi långbord i vårt hem på Bonanza, som är en riktig servering vi övertagit. Skolstyrelsens presidium skulle komma på besök. Det fejades och putsades. Katrin bakade tårta och Tove for runt i varena liten vrå med skurtrasan. Föga anade vi att sammanträffandet skulle ända med förvirring och kaos och att vi skulle förekomma på smålandstidningarnas löpsedlar dagen efter.

— Eftersom Mohammed inte kommer till berget så får väl berget komma till Mohammed, inledde skolstyrelsens ordförande herr Egertz. Han frågade Bertil varför han inte skriftligt anmält Fredriks hemundervisning när han flyttade hit, trots påstötningar.

Suddiga formuleringar

Bertil förklarade att han anmält flyttningen till skolkansliet i Nyköping, där han tidigare bodde. De skulle på skolkansliet vidarebefordra uppgifterna. Skolstyrelsens påstötningar i Värnamo hade däremot gjort honom tveksam. Där fanns nämligen "suddiga" formuleringar om "kompetenta lärare" som kunde tydas på flera än ett sätt.

Under diskussionen anlände också pastor Imsen till lokalen. Diskret förflyttade han sig förbi de samtalande och satte sig som åskådare längst ner i lokalen. Förmodligen blev det för mycket för skoldirektören Hans Siljedahl, som hittills utan framgång sökt övertyga föräldrarna. Han vände sig plötsligt om och pekade på Imsen.

— Och pastor Imsen hälsar inte ens när han kommer. Jag känner dig sedan barndomen och jag skäms verkligen för min kristna tro och det sätt som du skött det här!

Pastor Imsen såg i det närmaste chockad ut. Och vi andra visste inte om vi skulle skratta eller gråta inför åsynen av en väl ansedd skoldirektör som "tappade masken" och gick ut i

ett personligt angrepp.

Situationen blev lite pinsam, minst sagt. Skolstyrelseordföranden försökte få det hela under kontroll men det var lite svårt eftersom skoldirektören fortsatte att rikta sina personliga angrepp mot Imsen.

När pastor Imsen ville svara skoldirektören, skedde allt mycket hastigt. Helt plötsligt bestämde man sig för att avsluta samtalet och bege sig av. Ändå hade man vid ankomsten förklarat att man anslagit nästan två timmar för samtalet. Med en bestämd min reste sig Egertz och befallde sina kollegor att lämna lokalen. Han ville inte samtala om "sorgebarnet" Fredrik, som han uttryckte sig. Bara ha ett svar, ja eller nej, om Bertil och Ingegerd Fredriksson tänkte skicka in någon anmälan om sonens hemundervisning.

Så slutade alltså sannsagan om skolstyrelsens besök hos storfamiljen i Forsheda. Ett snöpligt slut, när representanterna från det svenska demokratiska skolväsendet hals över huvud lämnade halvt urdruckna kaffekoppar och en nästan orörd tårta. Fyra tjänstemän reste två mil för att ha ett svar på en enda fråga. Sedan var intresset slut från deras sida.

Hemundervisningen med Fredrik fortsätter som förut, medan ärendet gått vidare till länskolnämnden. Fler föräldrar står i startgroparna och tänker börja undervisa sina egna barn. Intresset för

Forts. på sid 21

Länsskolnämndens byrådirektör:

— Räcker med formell anmälan!

□ Vid länsskolnämndens besök två veckor senare slogs det fast att någon plan över undervisningens uppläggning inte behövdes. Det enda nödvändiga var en formell anmälan till skolstyrelsen. För säkerhets skull hade länsskolnämndens byrådirektör Anders Wikblad tagit med sig ett färdigt formulär, som han plockade upp ur portföljen. Han höll fram det för Bertil och bad honom skriva på.

— Hur skall ni göra med alla andra som vill undervisa sina barn hemma då? undrade Bertil. Kan ni inte skriva under på att detta formulär är det enda som behövs för att få befrielse. Det är väl inte rimligt att det skall vara så krångligt att så fort någon vill ta sitt barn ur skolan skall detta basunerar ut på alla tidningslöpsedlar i länet.

Så slutade länsskolnämndens besök med att i stället för att Bertil skrev på sitt namn, undertecknade länsskolnämndens byrådirektör skrivelsen och lämnade den till Bertil. Länsskolnämnden försäkrade att ingenting annat behövdes för att få befrielse från skolgång.

— Nu går vi, befaller, skolstyrelsens ordf. Lars Göran Egertz (stående) skoldirektören Hans Siljedahl, som fortfarande sitter kvar och diskuterar med Bertil Fredriksson.

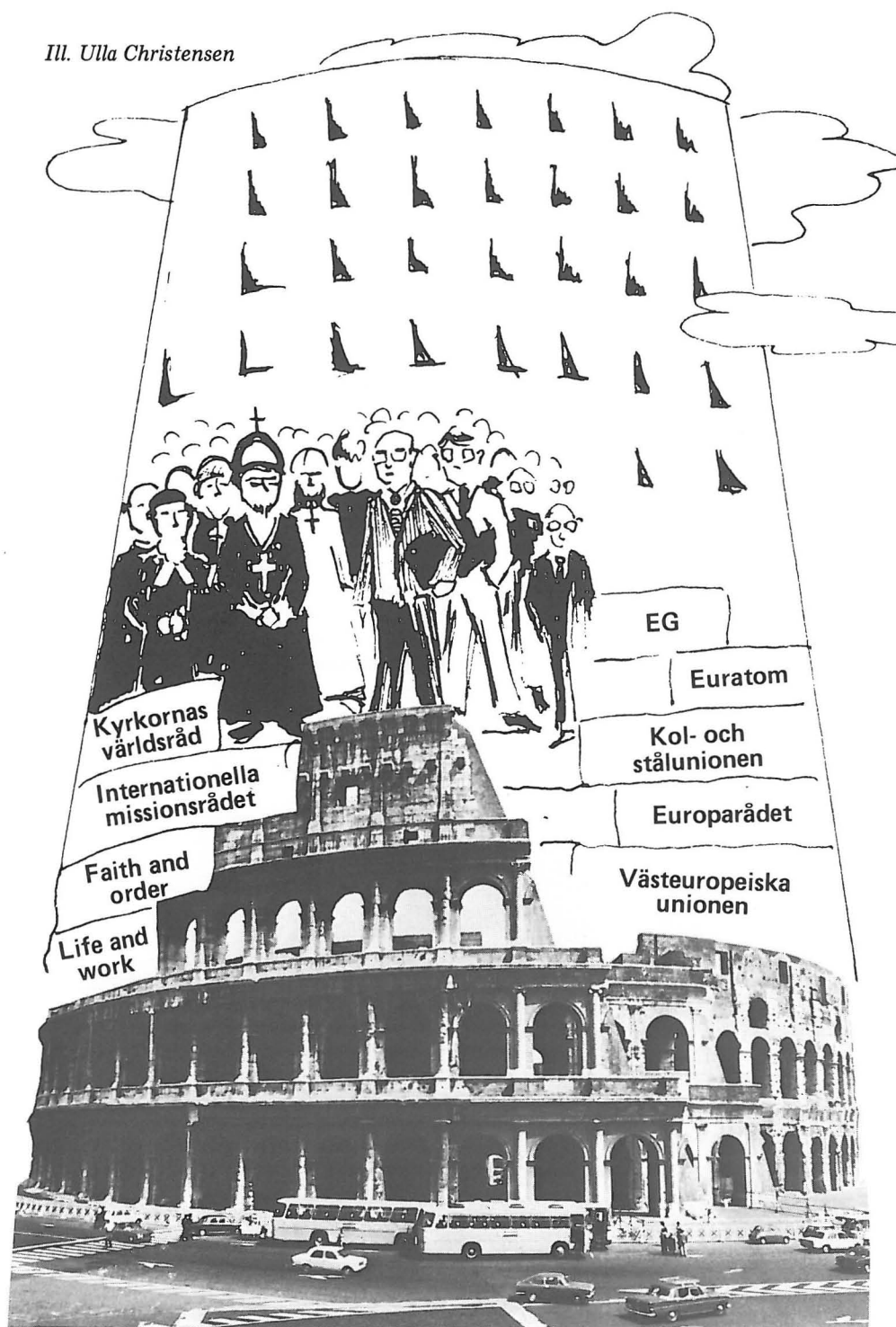

ROM

SOM VAR OCH SOM KOMMER I.

Av Mats Jansson

Ill. Ulla Christensen

Vad är det för enhetssträvanden vi ser i Europa i dag, på det ekonomiska, politiska och religiösa området? Bibeln ger oss profetiskt perspektiv och klarsyn. Bakom de granna fasaderna döljer sig förberedelserna för det totalitära, anti-kristliga systemet.

I det yttre ser vi fred, stabilitet, ekonomisk samverkan och datorstyrd förvaltning. Bibeln visar oss ett vilddjur! I det yttre ser vi vördnadsbjudande patriarker och leende pastorer mötas i ekumeniska kommittéer och konferenser. Bibeln visar oss, hur "modern till skökorna på jorden" samlar ihop sina döttrar i ett väldigt religiöst maktblock, där den levande Jesus ställs utanför.

Men Bibeln visar oss också detta nya politiska och religiösa Roms totala sammanbrott och Guds suveräna ingripande.

På det gamla Romarrikets ruiner växer i dag den nya supermakten upp. "Europatanken" blir verklighet. Europas enande tar fastare former, ekonomiskt, politiskt, socialt och religiöst.

Människornas längtan efter fred, enhet och samarbete i en världsdel som i två årtusenden har varit söndersliten av krig och konkurrerande makter — det låter bra. Fasaden är vacker. Men vad döljer sig där bakom?

Bibeln, Guds ord, ser bakom fasaderna. Och Gud har låtit män som Daniel och Johannes se årtusenden fram i tiden och genomskåda skeenden som vi

lever i idag. Enhetssträvandena, imperiebyggandet, alla dessa mäktigt uppblomstrande kulturer avslöjas i Bibelns profetiska ljus som — vilddjur.

På Romarrikets ruiner byggs i dag hastigt det sista, stora vilddjursriket upp, som i sig skall sammanfatta allt som tidigare varit. Trådarna knyts ihop. Fackföreningar, kulturinstitutioner, finansimperier, kyrkor och stater flätas samman. Bibeln har ett namn på det: det stora Babylon.

Den stora byråkratipyramiden, nutidens Babels torn, är praktiskt taget färdigbyggd. Datorsamhället har fullbordat vad det gamla Romarriket aldrig kunde fullt ut genomföra: individens totala förslavande under ett totalitärt samhällsmaskineri. Nu fattas bara "kejsaren", mannen i pyramidens topp, det personifierade vilddjuret. Och han kommer, kringstrålad av en religiös nimbus och buien av massornas hyllning.

"Och det kommer alla, små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälarna, att låta giva sig ett märke på sin högra hand eller på sina pannor, och göra så att ingen kan köpa eller sälja, utom det som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal." (Upp 13:16)

På vilddjurets rygg rider skökan

På det politiska vilddjurets rygg rider ett väldigt, ekumeniskt kyrkosystem, som har sålt sig för makt, anseende och pengar. Gud kallar henne rent ut för sköka. Hon är subventionerad, kultiverad och välanpassad till de politiska vindkasterna, låter höra sin röst i alla beslutssammanhang och ger sin "gudomliga" legitimation till allt som är "inne" för dagen.

Den obekväme, föraktade och korsfäste nasareen har hon gjort till en silver-symbol på ett processionskrucifix, och Sanningens Ande hatar hon. Numera kan var och en bli salig på sin tro, bara man visar vilddjursstaten sin obetingade lojalitet och i vördnad kysser skökans grälla tånaglar. Men var och en som har mött en ren, helig och uppståndne Frälsare äcklas av henne, trots alla hennes lysande dräkter, guld och marmor.

Ett plötsligt fördärv

Så växer världsstaten fram, omsvept av påvliga rökelse-ridåer och gudliga fraser, och allt och alla prisar denna nya "pax romana" (romerska fred) och tillber Kristus-imitationen (eller rättare sagt karikatyren) där uppe i maktpyramidens topp. Men "människofredens" Babels-torn störtar lika hastigt samman i ett totalt kaos. "När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt för-

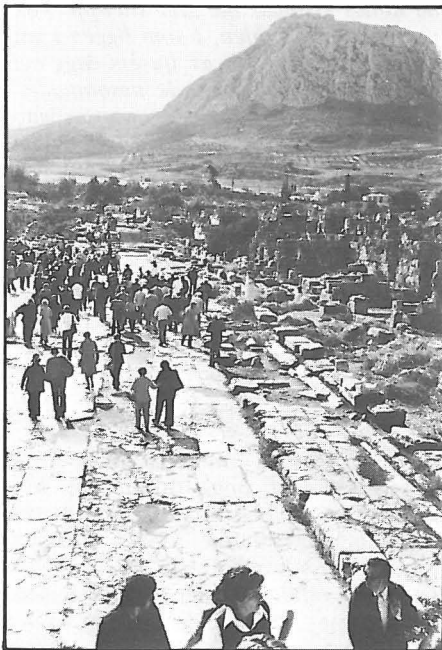
därv över dem, likasom födslovåndan över den havande kvinnan, och de skola icke kunna undfly." (1 Tess. 5:3).

Så skrev aposteln Paulus, när han satt i den sjudande, brusande och blomstrande världsstaden Korint (numera en liten by bland ruinerna) i det gamla Romarrikets guldålder. Sedan vänder han sig till brevets adressat, en liten förföljd, föraktad och fanatisk grupp människor i Tessalonika uppe i Makedonien: "Men ni, mina bröder, är icke i mörker, så att den dagen skall överfalla eder såsom en tjuv, ty ni är alla ljusets barn och dagens barn. Vi hör inte natten eller mörkret till!" (1 Tess. 5:4-5). "Ty Gud har icke bestämt oss till vrede utan till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus!" (v.9).

Borttryckta i skymar till Herrens möte

"Ni skall inte sörja som de andra, som inte har något hopp!" säger han. "Ty Herren själv skall stiga ned från himmelen, med befallande rop, med överängels röst och med Guds basun, och de som har dött i Kristus skall uppstå först. Därefter skall vi, som lever och är kvar, tillika med dem borttryckas i skymar till Herrens möte i luften, och så skall vi vara med Herren alltid!" (1:13, 16, 17).

I ett enda svep dömer man ut hela

I den brusande, kosmopolitiska världsstaden Korint, vid foten av berget Akrokorint, skrev Paulus till tessalonikerna om världens slut och Kristi återkomst. Det var i början av den "romerska fred" som Augustus skapat, i romarväldets kraftfulla storhetstid med framstegsoptimism och kraftutveckling på alla områden. I dag är Gamla Korint en liten by bland romerska ruiner, dit turisterna vallfärdar. Men Paulus' profetiska visioner är 2.000 år närmare sin fullbordan!

det allomfattande, oövervinnliga och nästan allsmåttiga Världsriket — och alla världsriken. Framtiden tillhör den lilla kretsen av fattiga människor, som satt sitt enda hopp till den föraktade Jesus och som väntar världens undergång och Guds väldiga evakueringsplan för sitt folk.

Vad var det Paulus hade? Han hade informationer från Gud. Han hade den profetiska visionen. Han bländades inte av samtiden — han såg rätt igenom den, in i både framtiden och evigheten. Utan den skarpblicken och informationen går vi förlorade i tidens bländverk och rökridåer.

Den oansenliga stenen

Profeten Daniel levde under två världsvärlden, det babylonska och det medopersiska, i en upphöjd position i maktens centrum — men han såg, också han, med samma genomskådande blick igenom och bortom alltihop. Han fick uttyda konung Nebukadnessars dröm om den imponerande bildstoden, en bild av all världslig makt, förkroppsligad i fyra världsriken.

"Medan du nu betraktade den, blev en sten lösripen, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som var av järn och lera, och krossade dem. Då blev på en gång alltsammans krossat, järnet, leran, kopparen, silvret och guld, och det blev såsom agnar på en trösklög om sommaren, och vinden förde bort det, så att man inte mer kunde finna något spår därav. Men av stenen som hade träffat bildstoden blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden." (Dan. 2:34-35). Den väldiga kolossen — på lerfötter! Den lilla oansenliga stenen, som krossar alltsammans. Ett evigt rike, som himmelens Gud skall upprätta. Där har du historien, sedd ur evighetens synvinkel!

Men passa dig! Det har kommit många "eviga riken", från det "eviga Rom" och tidigare och fram till Hitlers "tusenårsrike" — men man har byggt själv, med våld, mänsklig visdom och människomakt. Men man har inte räknat med den lilla oansenliga stenen, Jesus. Så har allt blivit krossat.

Himmelens Gud väntar fortfarande. Ännu återstår ett mänskligt världsrike, det återupprättade Rom, det sista, väldiga, desperata människoförgudningstempel, den totala ekonomisk-politisk-religiösa maktapparaten, i "Fridsfursten" Anti-Krists tecken. Ett sista intensivt kraftanspanningsförsök att nå himlen och paradiset utan att behöva förnedra sig inför den Korsfäste. Det blir mycket kortvarigt. Katastrofen blir total. Och "den lilla stenen" uppfyller hela jorden för dess tusenåriga sabbatsvila, innan dom skall hållas och evigheten inträda.

Uppståndelsen från de döda

del I

Bibelstudium av Gunno Andersson

"Vi vill inte än en gång lägga grunden med läran om omvändelse från döda gärningar och tro på Gud med undervisning om tro och handpåläggning, de dödas uppståndelse och en evig dom." (Hebr. 6:2).

Aposteln skriver i sitt brev om lärans första grunder. Det betyder att dessa är fundamentet för den tro som verkar genom Jesus. Underlåtenhet med noggrann grundläggning får ödesdigra konsekvenser längre fram i den troendes liv. En del av fundamentet utgörs av undervisningen om de dödas uppståndelse. När vi talar om de dödas uppståndelse menas en kroppslig, fysisk uppståndelse, inte bara en andlig sådan, vilket vi också kommer att se i vårt studium av Ordet. Låt oss först försöka ta reda på G.T:s undervisning. Vad säger lagen, profeterna och psalmerna om uppståndelse från de döda?

Gamla testamentets vittnesbörd

Första tillfället är när Abraham får befallning av Gud att offra sin son Isak åt Herren på Moria berg, 1 Mos. 22:5. Abraham säger till tjänaren: "Stanna kvar här, när vi har tillbett skall vi komma tillbaka till er." Isak frågar fadern under vandringen: "Var är fåret till brännoffret?" Abraham svarar: "Gud utser nog fåret till brännoffret, min son." Vers 9. Abraham band sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham räckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin son. Men Gud grep in och sade: "Nu vet jag att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din ende son." Jfr. Hebr. 11:18,19.

□ □ □

I Psalm 16:8 – 10 är det några ord av konung David, som här talar profetiskt om den som Gud med ed hade lovat

skulle komma, att av hans livs frukt skulle konungar komma att sitta på hans tron. (Ps. 132:10). "Du skall icke lämna min själ åt dödsriket, *du skall icke låta din fromme få se graven.*"

□ □ □

Hos profeterna finns det flera ord om detta, men låt oss stanna inför två av dem. A: Profeten Jesaja säger i 26:19 följande: "*De döda må få liv igen, mina dödas kroppar må åter stå upp. Vaknen upp och jublen, I som liggen i graven, ty din dagg är av ljusets dagg och jorden skall giva igen de avsomnade.*" Profetens ord behöver ingen ytterligare förklaring. B: Daniel, profeten i Babel, säger i sitt sista kapitel: "Många av dem som sova i mullen skola uppvakna, somliga till evigt liv och somliga till smälek och evig blygd." Inte heller Daniels ord är att ta miste på vad han menar. Den evige Guden ger evigt liv i sin eviga gemenskap.

Uppståndelsen i evangelierna

I evangelierna möter vi Jesus, som i sin verksamhet och förkunnelse ofta kom i debatt och samtal med sin tids lärare och skriftlärde. Ämnet de dödas uppståndelse kom ofta på tal. Det fanns två, mot varandra stående partier inom judendomen, som hade två vitt skilda uppfattningar om just detta ämne. *Sadducéerna* som var flest och dominerade i Stora Rådet, (judarnas rådsförsamling under den romerska ockupationen) trodde inte på änglar eller på någon uppståndelse från de döda, medan *fariséerna* trodde på detta. Ett välbekant exempel kan nämnas, Matt. 22: 23-33 med parallellställnen, om kvinnan som gifte sig med de sju bröderna efter varann. Frågan var vilken hon skulle gifta sig med vid uppståndelsen? Jesus svarar: "Vid uppståndelsen tar män sig

inte hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan de är då såsom änglarna i himlen." Läs också Lukas 20:37, 38.

Även de vanliga människorna hade sin uppfattning om de dödas uppståndelse. I Joh. 11 träffar vi på Jesus i Betania, hemma hos syskonen Marta, Maria och Lasarus. Nu hade det tragiska skett att Lasarus hade dött, och när Jesus kommer till hemmet 4 dagar efter Lasarus död, anklagas Jesus av Marta och Maria. Se v. 21. Jesus svarar då att Lasarus skall stå upp igen. Ja, de visste de, att *han skulle stå upp igen på den yttersta dagen*. Men det menade inte Jesus. Vi vet. Jesus kallade på den döde Lasarus, som kom ut ur graven, inlindad i bindlar och med ansiktet inhöljt med en duk. Jesus löste honom.

Jesu eget vittnesbörd

Vid ett annat tillfälle vittnar Jesus för folket om sig själv. (Joh. 5:19-47). Vi citerar Jesus: v. 25: "Den som hör Guds Sons röst skall bli levande." V. 28: "Ty den stund kommer, *då alla som är i gravarna* skall höra hans röst och gå ut ur dem, de som har gjort vad gott är, *de skall uppstå till liv*, och de som gjort, vad ont är, *de skall uppstå till dom.*" I Lukas 14:14: "De skall få sin vedergällning vid *de rättfärdigas uppståndelse.*"

□ □ □

Sammanfattningsvis kan sägas att Jesu undervisning talar om en uppståndelse på den yttersta dagen, då alla skall uppstå, vare sig man gjort ont eller gott. Uppståndelse till liv eller till dom. Jesus sade om sig själv: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör, och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö."

Kristne läsare:

Bojkotta den religiösa skräpkulturen!

Bo Högländer

Uppbyggelselitteratur värd namnet är nuförtiden inte det allra lättaste att få tag på i det utbud man med växande skepsis möter i de kristna förlagen och bokhandlarna. Ställer man aningen högre krav än vad som numer tillgodoses får man söka sig till antikvariat och där försöka finna gamla dyrgripas för-lagen av en eller annan anledning inte längre ger ut. En sådan fick jag tag på här om dan': *EN KULTURBILD från 1800-talets religiösa brytningstid*, lyder den spännande titeln, med underrubriken: *Den svenska Baptistförsamlingens uppkomst och kamp för samvetsfriheten*. Författare är J.N. Nordström och förlaget B.M:s Bokförlag AB, Stockholm.

Man tvekar inte att rekommendera en läsning av den här kalibern. En fängslande och belysande skildring av de första baptisterna på svensk mark och deras kamp mot kyrklig intolerans och konservativ rättstillämpning. Författaren skriver i förordet:

"Förloppet av denna kamp har i vissa fall ganska dramatiska poänger för såväl den svenska kyrkans prästerskap som folket i allmänhet vid den tiden."

Väckelsekristendomen har alltid, genom hela historien tack vare en handlande och konsekvent tro fått belysa just "kulturståndpunkter". Då enkla, innerligt troende Kristi efterföljare tagit ställning i konkreta frågor om dop, nattvard, församlingssyn, uppfostran, krigstjänst, statstjänst m.m. har de politiska, kulturella och religiösa makthavarna visat sitt rätta (maktens) ansikte.

Så även i vår tid . . . Och så måste det bara bli, ty sann, levande och brinnande kristendom gör människor självständiga i tänkande och handling, kritiska och orädda att våga stå för sanning, rätt och frihet utifrån en övertygelse. Ja, så kritiska och orädda att de t.o.m. vågar ifrågasätta omhuldade moderna myter som dyker upp förklädda i uttryck som "demokratiska grundvärderingar", "pluralistiskt samhälle", "progressivitet", "utveckling", o.s.v. Varför inte göra det med Nils Bolanders ord:

Hörde ni
den gamla visan
sjungen för sjuhundrasjuttionde
gången:
människan, en vandrare mot intet,
skall i kraft av
egna inneboende resurser
övervinna kaos
och skrida med hög buret huvud
in i mörkret?

En hög visa
sjungen av en bekännande hedning
insjunknad i Frasen,

Hörde ni
den gamla, evigt unga visan?

Han kunde lika gärna sjunga:
Vandrare mot Intet
lyft dig själv i håret!

Detta är den verkliga vidskepelsen,
det stora kätteriet
post Christum natum
nittonhundrafemtio-tre:
att tro
att man kan lyfta sig själv i håret.

(Ur "Det stora kätteriet", diktsamlingen *Tom hand*, också ett fynd på ett antikvariat . . .)

Det var genom *eget studium* av Bibeln som de svenska baptistpionjerna med F.O. Nilsson i spetsen kom till sin övertygelse i fråga om dopet. År 1850 kunde man läsa ett brev av F.O. Nilsson i de Anglo-saxiska tidskrifterna *New York Recorder*, *Evangelical Christendom* och *Primitive Church Magazine*, publicerat tillsammans med meddelande om F.O. Nilssons landsförvisningsdom: Jag citerar följande:

"Trohet och lydnad mot Gud måste alltid sättas i första rummet. Mina åsikter äro måhända oriktiga — må Gud bevara mig från alla tankar på ofelbarhet — men de äro ej hämtade från någon annan källa än Skriften, som jag i många år under bön rannsakat. Och skulle jag nu handla i strid mot dem? Då nödgas jag döma mig själv som överträdare. Det förbjude Gud! Må Herren vara mig nådig och i mig rätta det, som icke är rätt samt genom sin sannings Ande leda mig in i hela sanningen!"

Detta var svaret till George Scott som i ett brev sökte förmå Nilsson att "övergiva eller åtminstone behålla för sig själv sina åsikter i dopfrågan." Dessa pionjärer höll sin övertygelse högt! Det de kommit fram till genom eget studium i Skriften gick det inte att kompromissa om, även om höga värden stod på spel . . . "Då nödgas jag döma mig själv som överträdare . . ."

Denna konsekventa attityd och hållning möter man och grips av i hela boken *En kulturbild*, men bedrövad i sin ande nödgas man fråga hur många av alla bekännande kristna som i dag intar en lika konsekvent inställning till sig själva, sin tro och det som denna konfronteras med i vardagen på det personliga, sociala eller andliga planet, om det nu överhuvud taget sker någon konfronation.

Kristne förläggare, sluta upp med att ge ut en massa opportunistiskt lättgods, religiös skräpkultur, ljumma romantiseringar och annat kristet snask inte värt att kallas uppbyggelselitteratur.

Kristne läsare, bojkotta allt som inte leder dig in i ett djupare Kristusliv, utan endast fördummar och förljummar. Prioritera Bibeln! Läs väckelselitteratur, som väcker till bön, själavinnande, handling, lovsång och tillbedjan.

Ta ställning, som Mästaren gjorde . . . Som Petrus, Paulus och de första kristna gjorde. Tag reda på väckelsefolkets historia genom tiderna, upptäck spänningen, kampen, lidandet, segrarna och du kommer snart att finna dig mitt i den ringa hop som för "den heliga traditionen" vidare!

Konferensen i Karlstad:

Människor frälsta Klara uppbrott stoner

Det handlade om att avskilja sig för Jesus, om själavinnande och om bönetjänst, när Maranatafolk från olika håll var samlade till konferens i Karlstad. Och Guds folk fick göra en framryckning. Inte bara i rummet, när alla stolrader fick flyttas framåt i början av finalmötet, för att alla skulle få plats i den överfyllda lokalen, utan också bl.a. genom att en flicka blev frälst i konferensens första möte och en man, som varit borta en tid, under tårar fick komma tillbaka till Herren.

Av Mats Jansson

— Det har varit en ton från första mötet: Avskilj dig för Herren! sade konferensens värd, Kjell Roos. Det handlar om uttåg — för oss. Vi skulle gärna vilja skicka budskapet vidare till någon pingst- eller missionsförsamling, men det är till oss Gud talar. Vi har långt kvar än! Du måste komma ut i ensamheten med din Frälsare, så att Han får tala med dig personligen.

Förbönsstjänsten stod i centrum för Östen Dahlbergs bibelstudium på fredagen, utifrån 2 Krön. 29:11 och Daniels bok.

— Bönelivet är själva centrum när det gäller att hålla stånd mot avfallsmakterna. Vi är utvalda att stå inför Herrens ansikte i bön- och offertjänst.

— Världens vise ser skriften på väggen, men de kan inte tolka den. Vi behöver ett större uppenbarelsens ljus, som höjer oss över alla spågubbar.

— Vi läser om "fursten för Persien", "fursten för Javan" o.s.v. Det är de här andefurstarna som är i full aktion i

Mellersta Östern i dag. Frågan är om vi har någon Daniel som ser vad som håller på att hända.

— Vi kan inte komma in i Apostlagärningarnas enhet utan enhet i bönelivet. Man beder sig in i de heligas gemenskap, och kommer man inte in den vägen, kommer man alltid att vara utanför.

Under det mötet var tre gymnasieelever närvarande, som rest ned ända från Torsby för ett grupparbete om Maranata. En av dem var frälst, de andra två inte. De var väldigt öppna i ett mer än timplågt samtal efter mötet. Pris ske Gud för alla skolungdomar vi får möta och vittna för runt om i landet! Där måste det komma en skörd . . .

Vänner från Örebro, Storå, Stockholm, Lidköping och Norge var med i mötena. Från Medelpad kom Ivar Jansson med familj, välkänd i Karlstad sedan tidigare, och var i elden med sång och förkunnelse i nästan varje möte. På gator och torg, i varuhus, serveringar och systembolag förkunnades evange-

lium i frigjord sång och korta appeller.

— Överstepräster fruktade mer för Jesus än för upprorsmakaren Barabbas, framhöll Andre Widen i ett av väckelsemötena. Konsekvent tro är farligare för systemen än våld och revolutioner.

— System skapar alltid hycklare, förklarade Ulf Kuhlberg. Gud vill lösa oss från allt som hindrar oss att tjäna Jesus på ett sant sätt.

Gunnar Karlsson talade om själavinnande nöd, hur allt måste ske i belysning av människans värde inför evigheten. "Vi måste få ett medlidsamt och förkrossat hjärta. Är det vi säger vägländande? Hjärta måste nå hjärta." Och hela församlingen fick söka Gud i bön och förkrosselse.

Det profetiska ordet

Östen Dahlbergs inspirerade predikan på söndagsförmiddagen handlade om det profetiska ordet och försoningen.

— Allting är i upplösning, och ingen kan göra någonting åt det, men om ännu bergen störtar ned i havsdjupen, så står det profetiska ordet fast! Vi lever i en tid, då de apokalyptiska basunerna dånar genom tillvaron, och människorna står rådlösa vid havets och vågornas dån. Mörkret är så tjockt att man kan skotta det med spade. Det enda som förmår lysa upp är det profetiska Ordet, som en ljusblint genom tillvaron!

— När sjuka helades och tusenden mättades, och när Jesus fängslades och korsfästes, var det hela tiden det profetiska ordet som gick i uppfyllelse. Vid korset dör alla mänskliga bidrag till det gudomliga frälsningsverket. "Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet!"

— Jesus kom inte som turist. Precis som en förälder inte kan sätta sig i säkerhet medan barnen går under, så måste han lida på korset. "Sig själv kunde han inte hjälpa!"

— Dödsriket kunde inte behålla honom. Han uppstod! Inte ens himmelen kan behålla honom — han måste komma igen, enligt det profetiska ordet!

Och försoningen blev också hela konferensens slutackord. I sin skakande predikan i avslutningsmötet förde Jan-Egil Hafsahl oss rakt in i trons innersta hjärtpunkt, till Golgata, till Jesu fullbordade verk och till det ödesmättade omvändelsekravet.

— Kain lyckades, yltigt sett. Han byggde upp någonting. Han fick ett namn. Men han bar ingen frukt för Gud. Elisa var storbonde. När Gud kom, gick han hem, slaktade sina oxar och gav ut dem. Han hade hittat någonting, som var mer värt. Det handlade om omvändelse! Nu har Gud stigit ned till oss. Han vill samtala med oss. Vilken väg skall vi ta — Kains väg eller Konungsvägen, profetvägen?

Forts. från sid 13

SYSTEMET . . .

tidigt. Polisen var dock snabbt på plats med bussar och hundar. Extrinkallad personal "rensade" lokalerna snabbt och effektivt. Självaste polisledningen var på plats och ledde aktionen.

Under sången "Nu är jag så lycklig, så lycklig jag kan bli" släpades och drogs ett 20-tal ungdomar in i polisbilarna, som med tjutande sirener och i rasande fart kördes mot stationen. En kvinna med barnvagn fick handlöst kasta sig ur vägen för att inte bli påkörd av den upphetsade föraren av polisbilen.

I närmare två timmar satt ungdomarna inlåsta i fyllecellen under det att diskussionerna om medel och metoder tog fart. Ingen polis förnekade spritens fördärliga inflytande. Kvar stod frågan om valet av metoder för att bekämpa spriten. Men svaret uteblev då frågan ställdes om vems metoder som var att föredra — ungdomarnas eller polisens . . .

Men på ett annat håll i landet uttalade sig ett politiskt ungdomsförbund:

— När man idag går ut och stoppar trafiken på gatorna i protest mot att trafiken kräver tre liv om dagen, och den demonstrationen anses fullt försvarbar, borde det vara ännu angelägnare att spärta ingångarna till systemet, när vi vet att spriten tar tretton liv om dagen.

Forts. från sid 11

ÖREBROKONFERENSEN

— Jag tror tiden är inne att vi skall få uppleva, att brödsbrytelsen inte bara är hälsobringande för de sjuka — den är också förebyggande! Jesus har burit sjukdomarna upp på korset, och vad Han har burit, skall inte vi bära!

— Trons folk kommer inte att befolka sjukrum, väntrum och långvårdskliniker i väntan på döden — de skall avsomna i Frälsarens armar, tillsammans med syskonen, som med lovsånger skall eskortera dem in i härligheten!

— Gå ut för att bli ensam! Du måste bli ensam för att kunna bli många. Vi har inga arméer och finanser att ställa upp med — men vi reser vårt altare, böjer våra knän och upprättar försöknings kommunikationer mellan himmel och jord.

— Vi har inga hus i betong, ingen säkerhet mot vindar, köld och storm. Vi reser ett tält, likt Abraham. "Vem bor där?" "Mannen som är på väg till

staden, löftesstaden." "Har han varit där?" "Nej!" "Har någon kommit därifrån? Har någon sett den?" "Nej, men härlighetens Gud har uppenbarat sig för honom! Från den stunden var han helt oanpassbar och gick." "Vad har han för garantier, för trygghet, var skall familjen bo?" "Han slår sig inte till ro, erövrar ständigt nya områden, får nya perspektiv. Han får se allt men lämnar allt bakom sig."

— Har du sett staden, är du förlorad för världen, ett irritationsmoment i världen, en protest i världen!

MATS JANSSON

Forts. från sid 15

FÖRVIRRING

de här frågorna är oerhört stort här i Småland och vi upplever att det verkligen inte är någon tillfällighet att vi hamnat här. Bed till Gud för oss och "skolgubbarna". Vi behöver era förböner!

Hälsningar från familjen i Forsheda!

Forts. från sid 7

TEMPLET . . .

Här ser vi klart hur samtidigt striden förs på olika plan: Moses mot Farao och Elia mot Jesabel. Striden leder alltid fram till en slutlig uppgörelseakt med hela den mäktiga religiösa sfären, den ekumeniska, alliansbetonade, maktgalna och segerberusade religiositeten, som ånyo har korsfäst Herren i den stad som andligen talat heter Egypten och Sodom. De två oljesmorda tjänarna ligger döda i staden till allmänt åtlöje och till ett skådespel. Men det är i det läget Herren säger: Kom hit upp! Och livsanden kommer in i dem, de reser sig upp och rycks upp till himmelen undan sina fiender. Förnedrade men uppräckta. Klädda i säcktyg men förhålligade.

Börjar vi ana nu vad det handlar om? Det är detta den andliga kampen innebär för Guds folk i alla tider. Förnedring och upprättelse om och om igen ända till den sista striden för gott avblåses och Herren själv ingriper.

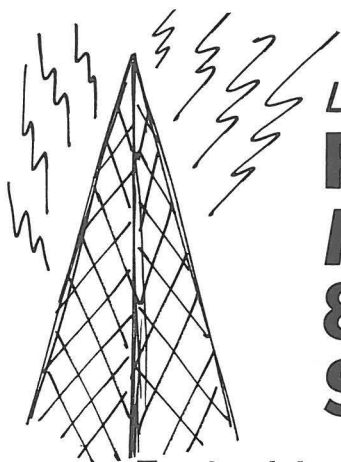

Välkommen till SOMMAR KONFERENSEN 14-22.7 1979

OBS! Ny plats i år! OBS!
GÄRDSHYTTAN utanför Askersund

UPPBYGGELSE • TRO • FÖRMANING
en vecka för och med familjen!

Ring 08/23 52 30 eller skriv till Maranataförsamlingen,
Box 344, 101 24 Stockholm.

Lyssna till

RADIO MARANATA 88 MHz Stockholm

— Ett budskap med konsekvenser —
Nu startar innerstadens närradio

Tider: tisd. o. torsd. kl. 20–21
onsd. kl. 23–24
sönd. kl. 11–12

Maranataförsamlingen i Stockholm
inbjuder till

TÄLTMÖTEN

vid Norra Bantorget, N:a Latins skolgård

9-24 juni

varje kväll kl. 19.30
sön- o. helgd. kl. 11 o. 19

Gatuevangelisation runt om i Stockholm.

Medverkande:

ARNE IMSEN

tillsammans med vittnen och sångare från församlingar
och grupper i hela Sverige!

Välkommen!

OBS! Även tältmötesserie 4–19 augusti.

Jungfru Maria i missionskyrkan

☐ En kopia av en ikon blev gåvan till Enåkers missionsförsamling, då den firade sitt 100-års jubileum.

— Vi är så radikala att vi som en hälsning och gåva vill överlämna en kopia av en ikon, den heliga jungfrun, sade kontraktsprosten Sture Rolfhamre, då han å Enåkers församlings vägnar uppvaktade missionsförsamlingen.

— Ni får själva avgöra om ni vill ta emot gåvan och var den i så fall skall placeras, om den blir i stora kyrksalen eller i köket, fortsatte kontraktsprosten.

Erik Enlund, jordbruksminister och ordförande i församlingen, accepterade gåvan på stående fot och placerade jungfru Maria på altaret. Han var dock inte säker på att hon skulle få sin definitiva placering där.

— Jag tror inte jag gör mig skyldig till något egenmäktigt förfarande i och med detta, sade han. ☐

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med 16 nummer per år.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jiliker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen, Prenumerationspriset är: Helår 45:–, Halvår 23:–, Kvartal 12:–. Lösnummer 3:–. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". Dvs pren gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1979.

SÅNG HÄNFÖRELSE JUBEL

Konferenssången från
Örebro, Jönköping och
Stockholm på kassett-
band.

LIVE-INSPELNINGAR

KB 90416
VÄCKELSEN ÄR HÄR
Konferenssånger från Stockholm

Sida A

1. VÄCKELSEN ÄR HÄR
Sång: Ivar Jonsson
2. LUSTGÅRDEN
Sång: Arne Imsen
3. UNDER JUBELSÅNG
4. VÅR GUD ÄR OSS EN VÄLDIG
BORG
Sång: Stina Fridolfsson
5. HANS KÄRLEK ÄR GRÄNSLÖS

Sida B

1. EN VÄN SOM JESUS
Sång: Ivar Jonsson
2. ÄRA, ÄRA, HONOM JAG HYLLAD
SER
Sång: Arne Imsen
3. DU KAN VELGE VAD DU VIL
Sång: Ivar Jonsson
4. DEN SONEN GÖR FRI
5. VID KORSET FINNS RUM FÖR
DIG/ VÄLJ NU, VÄLJ JESUS

KB 90401
HIMLEN JUBLAR
Konferenssånger från Jönköping

Sida A

1. NÄR DE FRÄLSTA TÅGA IN
2. HILL DEG JESUS, HIMLEN JUBLER
Sång: Arne Imsen
3. DÄR KÄRLEK FINNS/
DET ÄR DU, JESUS KRISTUS
4. LÅT MIG VANDRA NÄRA DIG
5. SEGER, SEGER

Sida B

1. UNDERBAR KÄRLEK SÅ STOR
2. JAG PRISAR DIG
3. HAN HAR FÖRT MIG UT
Sång: Christina Imsen
4. SE, HAN RÄCKER UT SIN HAND
5. NÅD DET FINNS/
UT PÅ SKÖRDEFÄLTET DRAG

KB 90318
FYLLT AV LOVSÅNG
Konferenssånger från Örebro

Sida A

1. FYLLT AV LOVSÅNG
2. UPPE I HIMMELEN
Sång: Ivar Jonsson
3. NU SER JAG JESUS
4. SMÄRTANS KONUNG
Sång: Christina Imsen
5. ICKE GENOM NÅGON MÄNNISKAS
STYRKA

Sida B

1. JAG HAR EN VÄN
2. HELA VÄGEN
Sång: Christina Imsen
3. GOLGATA VÄG FÖR HEM
4. JESUS DET RENASTE
Sång: Arne Imsen
5. I KLIPPAN HONUNG ÄR
Sång: Ivar Jonsson

Ovanstående kassettband kostar 18:— kr st (inkl. moms)

Orderadress:

MRM

Järntorgsgatan 7
703 61 ÖREBRO
Tel. 019/14 52 45

Sänd mig mot postförskott

..... st VÄCKELSEN ÄR HÄR
..... st HIMLEN JUBLAR
..... st FYLLT AV LOVSÅNG
à 18:— kr st. (inkl. moms)

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postadr: _____

Tel: _____ / _____

Vart är du på väg?

Av Mats Jansson

*"Jag är vägen — och du följer mig inte!
Jag är sanningen — och du tror inte på mig!"*

Jag är livet — och du försöker leva utan mig!"

Hur skulle det kunna sluta annat än olyckligt?"

Ungefär så försökte någon uttrycka Jesu oerhörda anspråk i Joh. 14:6. "Jag är vägen och sanningen och livet." Just det bibelordet var väldigt abstrakt för mig i flera år. Man hörde det i alla sammanhang och sög på det så ofta, att det till slut inte smakade någonting alls. "Jag är vägen" blev i största allmänhet att Jesus är medlet att nå Gud, den teologiska möjligheten att få gudskontakt o.s.v. Men så plötsligt spricker höljet, och för första gången får man smaka innehållet!

Jesus talade inte abstrakt! Han valde i regel de konkretaste ord och bilder han kunde få tag i, från människans direktaste erfarenheter. Det är teologerna och vi andra som har "dammat ned" orden och "förfrommat" dem!

En gång i västra Värmlands skogar hade jag lämnat cykeln vid vägen och gått ned till en sjö. När jag skulle gå tillbaka, gick jag vilse i skogen. När tiden gick, kom oron smygande. Var är vägen? Jag hade bråttom, jag hade ett mål, jag hade saker att uträtta — men innan jag hittade vägen, kunde jag ingenting göra — bara irra hit och dit, försöka följa ljud som kunde komma från människor (en motorsåg i fjärran bl.a.), tränga igenom riviga buskar och springa omkring tämligen planlöst. Alla träd såg likadana ut. Solen var gömd bakom en jämnmulen himmel och kunde inte avslöja några väderstreck. Det kändes lika meningslöst åt vilket håll jag än gick.

Utan vägen fanns det helt enkelt ingen orientering och ingen möjlighet att nå målet!

Så hittar man den, och hela situationen är förändrad. Nu är man *på väg någonstans och vet vart*. Det är inte längre ett planlöst irrande utan en målmedveten rörelse. Det handlar inte om att desperat tränga sig igenom snåren, kryssa över sankar myrvar eller väja för granars och tallars sargande grenar. Nu går man *på vägen*, och den är det någon som har banat rätt igenom terrängen.

Någon har varit före och byggt den, och den leder fram.

Kanske var det några liknande associationer lärjungarna fick, när de första gången hörde ordet — men med en vildare, oländigare och farligare terräng vid sidan av vägen, med stickiga växter, ormar och skorpioner och brännande öknar.

Vägen leder någonstans

Vägen leder någonstans! Det är det fantastiska. Tänk dig bara att befinna sig utan orientering i en stiglös ödemark eller ett okänt snölandskap, när det skymmer och nattkylan börjar tränga på. Desperationen och skrällen får lätt grepp om en. Så kommer du ut på vägen — och då vet du, att du i regel snart har återknutit kontakten med människors varma stugor eller bilar igen. Följer du bara *vägen*, kommer du alltid förr eller senare till räddningen. Det är inte teologi. Det är sunt bondförnuft på elementäraste nivå.

Och Jesu anspråk är att Han är *vägen*. Inte en väg, utan den enda. Hur skulle livsvandringen kunna bli annat än kämpig, tung, svår och full av onödiga felsteg och meningslös kamp, när du är vid sidan av vägen? Varför klafsar du i diket, pulsar i snön, trampar över åkarnas och irrar bort dig i skogen i envist fasthållande vid att du minsann klarar dig utan vägen? Och vart är den mänskliga egentligen på väg, som går bort från den enda Vägen? "Vilse som får" och "förlorad" är kusliga realiteter.

Lögnen har tusentals röster

Jesus är Sanningen — men lyssnar du någonsin på Honom? Eller är du helt upptagen av lögnens tusentals röster, som ropar och skriker i TV, radio, reklam och politik? "Köp och sälj! Ät och drick! Konsumera och producera! Kräv och fordra!"

Det är sex och njutning, porr och snusk, skvalmusik som sover ned, veckotidningar och kvällstidningar med skvaller, kändiskult och en totalt förljugen världsbild. Det är lögnens alla dimridåer, ogrundade lyckodrämmor och självskinglad njutning. Har den äckliga soppan fått fylla dina öron och tankar, så att du

inte hör den klara och nyktra herderösten som talar till dig i Bibeln om det enda väsentliga: Du måste bli frälst!

Ve de stackars människor, som blir bedragna och förlorade "till straff därför att de inte gav kärleken till sanningen rum, så att de kunde bli frälsta" (2 Tess. 2:10). De var för upptagna med allting annat! För sanningen hade de varken rum, tid eller uppmärksamhet.

Jesus är Livet. Försöker du verkligen leva utan Honom, utanför själva Livet? Då missar du också hela poängen med att vara människa, skapad till Guds avbild. Du dör utan att ha levat.

Hjälp oss vi förgås!

Det här är sanningen. Jesus säger det själv: "Om ni inte tror att jag är den jag är, så skall ni dö i edra synder" (Joh. 8:24).

Om du inte tror att Jesus är Frälsaren, att Han är Guds Son, som dog för dina synder, att Han är uppståndelsen och livet och har besegrat själva döden — *vad har du då att hoppas på?* Det återstår absolut ingenting annat än att dö i dina synder — och sedan dömas.

Om Jesus för dig bara är en historisk person, en bluffmakare i forntiden eller en astronaut från en annan planet, en revolutionär eller en filosof, som levde och dog för tvåusen år sedan — vem kan då hjälpa dig? Då finns det ingen förlåtelse. Det finns ingen väg till himlen. Ingen sanning som är fast och tidlös. Du måste dö i dina synder — och helvetet väntar.

Men vilka möjligheter som öppnar sig om du *vill* tro! När lärjungarna satt förskrämda i en liten båt på Galileiska sjön, stormen rasade och vågorna slog över båten, så väckte de Jesus som låg och sov. "Herre, hjälp oss, vi förgås!" Då befallde han stormen att tåga, och det blev lugnt.

Där har du människans situation: vi förgås. Människan förgås. Hela mänskligheten förgås, går under. Men det finns en som kan hjälpa! Det finns en Herre som kan frälsa. Det finns förlåtelse. Det finns en öppen dörr. Det finns en väg till himlen. Det finns en Sanning som kan rädda dig — i Bibeln. Det finns evigt liv för dig. Tror du detta, så skall du få erfara det!